

ผัวะ!

“โห้ย! พี่รัญตบผมทำไมครับ” ชายหนุ่มวัยไม่น่าจะเกินยี่สิบปีร้องขึ้นเมื่อถูกฝ่ามือบอบบางแต่หนักหน่วงโบกเข้ากลางศีรษะแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย เขาเอามือลูบบริเวณที่โดนโบก แล้วหันไปมองเจ้าของฝ่ามือที่นั่งอ่านหนังสืออยู่ข้างๆ ด้วยใบหน้าตม

“ตั้งสมาธิ” อรัญญตาละสายตาจากหนังสือขึ้นมามองคนข้างๆ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเย็น ชายหนุ่มขยับตัวเล็กน้อย ก่อนจะกลับไปตั้งสมาธิกับหนังสือวิชาการในมือต่อ อรัญญตาใช้หางตาเลื้อยดูปฏิกิริยาของเขาอีกครั้งแล้วติดหูไปอีกทีหนึ่ง

“โห้ย! พี่รัญ เดี่ยวผมเสียทรง”

“เธอแอบนินทาฉัน นายนิ” เธอพูด ธนินแบ่ปากเมื่อถูกจับได้

“แหม นิดๆ หน่อยๆ ปล่อยผมบ้างก็ได้นี่ครับ ผมจะทำอะไรผิดอะไร พี่รัญก็รู้หมดตลอด บางทีมันก็อึดอัดนะครับ” เขาโอตครวญพลางประท้วงเสียงหึ่งหึ่ง ที่อรัญญตาใช้สกลอันใจจับเท็จของนักจิตวิทยาอ่านเขาจนรู้ว่าเขาแอบนินทาหญิงสาวในใจ และก่อนที่เธอจะพูดตอบได้ก็ได้ยินเสียงประกาศ

ดังนั้น

“ขอเชิญคุณธนิศ ศรีวเรนทร์ ที่ห้องสัมภาระชั้นที่สองค่ะ”

“ถึงคิวผมแล้ว ไปนะครับ” ธนิศได้โอกาสหนีจากการประทุษร้ายของ อร์ญูตาทักิริบลุกขึ้นเก็บของแล้วเดินจากไปอย่างรวดเร็ว อร์ญูตาส่ายหน้า น้อยๆ แล้วก้มหน้าอ่านหนังสือต่อ

วันนี้อร์ญูตาทาพาธนิศ น้องชายต่างสายเลือดมาสัมภาษณ์งาน ตอนแรกเจ้าตัวก็ยืนยันหนักแน่นว่าจะมาคนเดียว แต่ยังไม่ทันจะปิดประตูบ้าน เจ้าธนิศก็ดันลืมหีบกระเป๋าสารพัดด้วย ลำบากเธอต้องมาเป็นเพื่อน เพราะถ้าแค่ยังไม่ออกจากบ้านยังลืม เผลอๆ ตอนออกไปแล้วอาจจะลืมเส้นทางไปเลยก็เป็นได้

อร์ญูตาท่านั่งอ่านหนังสือรอประมาณสักครึ่งชั่วโมง ธนิศก็เดินออกมา จากห้องสัมภาระด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยชัยชนะ

ชายหนุ่มเดินมานั่งข้างๆ เธอ อร์ญูตาเอ่ยถามทันที “เข้างานเมื่อไร”

ธนิศจิกยิ้มกว้าง “แค่เห็นหน้าผมก็รู้เลยสินะ วันมะรืนครับ เงินคิดเป็นรายชั่วโมง ชั่วโมงละร้อยสิบห้าบาท ไม่รวมโอทีกับเบี้ยขยัน”

เธอพยักหน้า เก็บหนังสือแล้วลุกขึ้นยืน “อ้อ... กลับ”

ธนิศทำหน้าเหวอ “แค่เนี่ย? ไม่มีฉลอง? ไม่มีอะไร”

อร์ญูตาเลิกคิ้ว “ฉลองเหรอ”

“ผมได้งานแล้ว งานแรกในชีวิตด้วย ฉลองกับผมหน่อยสิครับ”

“เอาไว้ได้เงินเดือนเดือนแรกก่อนดีกว่าไหม ฉลองตอนนั้นก็ได้... ถ้าเธอทำงานครบเดือนนะ” เธอเหล่ตามองน้องชายต่างสายเลือด ธนิศทำหน้าอยู่ “พี่รู้ๆอะ!”

“กลับเถอะ เห็นเธอทำหน้าอย่างนั้นแล้วคันมือมากเลย” อร์ญูตาทูด แล้วเดินออกจากตึกโดยมีธนิศเดินตามหลังออกมาจนถึงลานจอดรถ แต่ยังไม่ทันไปถึงรถก็ได้ยินเสียงนี้เสียก่อน...

“อย่าเข้ามานะเว้ย พ่อพันคอขาดนะเว้ย”

ทั้งคู่หันไปยังทิศทางของเสียง ก็เห็นว้างมาจากทางด้านหลังของตึก จากตรงนั้นทั้งคู่เห็นคนหลายสิบคนพร้อมกับตำรวจกำลังวิ่งไปทางต้นเสียง

“น่าสนใจ พี่ธนู... ไปดูกัน” ธนินเอ่ยชวน

“ฮะ?! เดียวนะ” อรรถณูตายังไม่ทันจะปฏิเสธก็โดนธนินดึงมือไปเสีย ก่อน

อรรถณูตาโดนลากมาถึงลานกว้างหลังตึกที่เต็มไปด้วยไทยมุงและ ตำรวจอีกนับสิบ พร้อมกับได้ยินเสียงโวยวายดังมาจากตรงกลางวงล้อม ธนิน พาอรรถณูตาแหวกเหล่าไทยมุงเข้าไปอยู่แถวหน้า จนกระทั่งภาพปรากฏแก่ สายตาของทั้งคู่ ตรงกลางนั้นอรรถณูตาเห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งใช้มีดเล่ม ยาวจ่อคอเด็กหญิงตัวน้อยวัยประมาณห้าขวบที่กำลังร้องไห้จ้าในอ้อมแขน โดยมีเหล่าตำรวจคอยกล้อมอยู่

‘เมฆาซัวร์’

อรรถณูตามองชายวัยกลางคนแล้วคิดในใจ เห็นภาพแบบนี้คิดว่าใครๆ ก็น่าจะเดาได้ ยิ่งกับนักจิตวิทยาอย่างเธอ แค่มองก็รู้เหตุการณ์ชัดเจนโดยไม่ต้องให้ใครเล่าให้ฟัง อรรถณูตามองซ้ายมองขวาแล้วแหวกไทยมุงแยกไป อีกทาง

“พี่ครับ ลุงคนนั้นเขาเป็นอะไรครับ” ธนินถาม ไม่ได้ลังเลเลยว่าคนที่มาด้วยกันตอนนี้หายต่อมไปแล้ว

ชายคนที่ถูกถามหันมาตอบธนิน “อ้อ... ลุงแกเมฆา แล้วก็กำลังจับหลานสาวตัวเองไปเป็นตัวประกัน นี่ก็ยังไม่รู้เลยว่าลุงแกต้องการอะไร”

“อ้อ...” ธนินถึงบางอ้อ แต่แล้วก็ต้องทำหน้าหยี สุดจมูกดมฟุดฟิด “แล้วนี่มัน... กลืนอะไรอะครับ... กลืนเหมือน...”

“ซี...” ชายคนเดิมตอบพร้อมกับชี้ไปด้านหลังชายเมฆา “เขากำลังเปิดบ่อดูดส้วม ยังดูดไม่เสร็จเลย เจอลุงเมฆาก่อน”

ทางด้านอรรถณูตาที่เดินมาอีกทาง หญิงสาวเดินอ้อมผ่านไทยมุงมา

ตรงบริเวณด้านหลังของชายเมายา แล้วค่อยๆ เขยิบเข้าไปให้ใกล้มากที่สุด โดยพยายามไม่ให้ชายวัยกลางคนรู้ตัว ส่วนมือก็ปิดจมูกไปด้วย จนในที่สุด เธอก็เข้าไปยืนอยู่ด้านหลังชายเมายาได้สำเร็จ หญิงสาวเอานิ้วสะกิดไหล่ข้างหนึ่ง ชายเมายาหันมาหาเธอด้วยสีหน้าสงสัย อรรถนฤตาไม่พูดพร่ำทำเพลง เงื่อหมัดขวาสุกเข้าหน้าของชายเมายาทันที

ตูบ!

ร่างของตาลุงเมายาผู้น่าสงสารล้มลงแน่นิ่งกับพื้นเพราะสลบเหมือด กลางอากาศ ท่ามกลางสายตาทักตะลึงของบรรดาไทยมุงและตำรวจ อรรถนฤตา ตัดนิ้วมือแล้วค่อยๆ เดินถอยหลังออกมา

“จบเรื่องแล้ว... ไปละ ฮุบ...”

ผละ!

“เฮ้ย!” เหล่าไทยมุงร้องออกมาด้วยความตื่นตกใจยิ่งกว่าตอนคนเมายาเสียอีก เมื่อพวกเขาเห็นหญิงสาวที่เพิ่งจะช่วยชีวิตเด็กหญิงคนหนึ่งไว้เดินสะดุดเท้าตัวเองตกลงไปในบ่อ... เอ่อ... บ่ออุจจาระที่ยังดูไม่เสร็จ

“เฮ้ย! พี่รัญ! ช่วยด้วยครับ! พี่ผมตกบ่อขี้ ช่วยด้วย!” ธนินร้องดังลั่นด้วยความตกใจ

แต่คนที่ตกใจที่สุดไม่ใช่เหล่าไทยมุงหรือตำรวจ แต่เป็นอรรถนฤตาที่สติรำลึกได้แล้วว่าตัวเองตกลงไปในบ่ออะไร อนิจจา... ใครเล่าจะคาดคิดว่า นักจิตวิทยาอนาคตรุ่งโรจน์ที่ฝึกศิลปะป้องกันตัวจนชำชองอย่างเธอจะเดินสะดุดเท้าตัวเองจนตกบ่ออุจจาระ กลิ่นอันสุดแสนจะบรรยายไหวพร้อมๆ กับเนื้อเหลวๆ หนืดๆ ไหลทะลักเข้ามาทั้งทางปากและจมูก นำพาให้เธอคิดถึงสภาพตัวเองในตอนนั้น แม้เธอจะรอดชีวิตไปได้ แล้วเธอจะเอาหน้าไปสู้ใครได้อีก หันไปทางไหนก็คงจะได้ยินแต่เสียงคนเล่าถึงเรื่องวันนี้ เธอคงทนอับอายไม่ได้ อย่างกระนั้นเลย ตายเสียแต่ตอนนี้ เธอจะได้ไม่ต้องมาทนสู้หน้าใครให้อับอาย

อรรถนฤตานึกถึงภาพครอบครัวที่อบอุ่น หน้าทีการงานที่รุ่งโรจน์ และ

สุดท้ายที่เธอหวังที่สุดคือเจ้าลัคกี้ เจ้าสุนัขขอลาสกัสนแสนรู้ตัวโปรด ที่จากนี้ไป เธอคงไม่ได้อยู่ดูแลมันอีกแล้ว อริญญตาคิดพร้อมกับลมหายใจสุดท้ายที่ค่อยๆ หดลง

ลาก่อน... โลกแสนรัก

คำทำนายจากสรวงสวรรค์

ณ ดินแดนแห่งหนึ่งที่มีเนื้อที่กว้างใหญ่มหาศาล อุดมสมบูรณ์ไปด้วย
ทรัพยากรธรรมชาติ เฉียน ลั่ว หาน เฟย ชาง ถาน และยิน แคว้นใหญ่เจ็ด
แคว้นแบ่งดินแดนกันปกครองแต่ละพื้นที่ มีภูมิอากาศ ทรัพยากรและ
เอกลักษณ์เฉพาะตัวแตกต่างกันออกไป แคว้นแต่ละแคว้นปกครองด้วย
ระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ โดยมีโอรสสวรรค์คือฮ่องเต้เป็นประมุข

ด้านทิศเหนือคือดินแดนที่ราบสูงอันหนาวเหน็บ แคว้นลั่ว ดินแดนแห่ง
โอสถสมุนไพรมหาภัยก ด้านตะวันออกนั้นเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยป่าไม้อัน
อุดมสมบูรณ์ซึ่งเป็นเขตที่ตั้งของแคว้นเฉียน ขึ้นชื่อเรื่องพืชพรรณธัญญาหาร
และการเกษตร ด้านตะวันตกคือแคว้นชาง ทางผ่านสู่ป่าอาถรรพ์ เป็นแคว้น
ที่มีชาวยุทธ์มากฝีมือรวมตัวกันอยู่มากที่สุด ทิศตะวันตกเฉียงใต้คือแคว้นถาน
ดินแดนแห่งการศึกษา ปัญญาความรู้ ทิศใต้คือแคว้นยิน อาณาจักรเดียวที่
ติดทะเล เต็มไปด้วยอาหารทะเลหายากราคาแพง ทิศตะวันออกเฉียงใต้คือ
แคว้นเฟย ดินแดนแห่งเครื่องประดับอัญมณีและเสื้อผ้าอาภรณ์ และสุดท้าย
คือแคว้นหาน แคว้นที่ใหญ่ที่สุด ด้วยความที่แคว้นหานมีชายแดนติดกับแคว้น
เพื่อนบ้านเกือบจะทุกแคว้น ทำให้แคว้นหานเป็นศูนย์กลางแห่งการค้า บวก

กับชัยภูมิอันแปลกประหลาด คือเป็นรูปกรวยคว่ำ ชายแดนเป็นที่ราบ แต่ตรงกลางแคว้นเป็นสถานที่ตั้งของวังหลวงนั้นกลับเป็นเทือกเขาสูงตระหง่าน ยากต่อการบุกโจมตี ส่งผลให้แคว้นทานกลายเป็นแคว้นที่มีอำนาจสูงสุดไปโดยปริยาย โดยเฉพาะเมื่อแคว้นทานในรัชสมัยปัจจุบันถูกปกครองด้วยฮ่องเต้ผู้องอาจ เกรียงไกร และสง่างาม...

ตึก! ตึก! ตึก!

“ฝ่าบาทพะยะค่ะ! ฝ่าบาทพะยะค่ะ!”

เสียงฝีเท้าหนักๆ และเสียงตะโกนเรียกของขันทีคู่ใจที่อยู่หน้าห้องสรงน้ำทำให้คนที่กำลังใช้มือดันตัวของตัวเองขึ้นเพื่อเล็มขนจมูกอยู่หน้ากระจกต้องจืปากอย่างรู้สึกรำคาญ

“ฝ่าบาท! เช้านี้มีประชุมพะยะค่ะ” เสียงเรียกโหยวนที่ยังดั่งไม่หยุดทำให้ชายหนุ่มมกลอกตาแล้วหันไปตะโกนกลับบ้าง

“รอประเดี๋ยว!” เขาวางมีดเล่มเล็กลงหน้ากระจกก่อนจะสั่งจุมูกเอาขนออกทีละข้าง จากนั้นก็ลุกไปแต่งตัว เขาไม่เคยให้นางกำนัลมาแต่งตัวให้หรือมาคอยปรนนิบัติตอนอาบน้ำ เพราะเขาต้องการความเป็นส่วนตัว ชายหนุ่มเริ่มจากสวมฉลองพระองค์สีดำซึ่งเป็นสีประจำแคว้น ปักทองคำพันลายมังกรสีเงินตามด้วยเกี้ยวหยกดำประดับม่านไข่มุกดำ เมื่อเสร็จแล้วฮ่องเต้หนุ่มก็เดินมาตรวจความเรียบร้อยหน้ากระจก ยกมือขึ้นปิดปากกระแอม ก่อนจะเอามือไพล่หลังแล้วทำสีหน้านิ่งเฉย ดวงตาแผ่ประกายอำนาจของผู้เป็นฮ่องเต้

“ข้า... ฮ่องเต้ผู้ยิ่งใหญ่” พูดจบกก็ยิ้มมุมปาก มองใบหน้าหล่อเหลาของตนในกระจกอย่างพอใจ

“ฝ่าบาท” เสียงเรียกที่ดังมาอีกครั้งทำให้ฮ่องเต้หนุ่มทำหน้าเบื่อโลก เขามองตัวเองในกระจกอีกครั้งก่อนจะค่อยๆ ก้าวเดินออกไปจากห้องสรงน้ำด้วยกิริยางดงามไร้ที่ติ

หน้าห้องสร้งน้ำ ตำหนักจินเทียน

หู่กงก ชันที่วัยชราประจำพระองค์กำลังเดินวนไปวนมาทำท่ากระสับกระส่ายเมื่อเห็นว่าผ่านไปครึ่งชั่วโมงแล้วห้องใต้ก็ยังไม่ได้เสด็จออกมาสักที ปานนี้พวกขุนนางวัยห่าเหือกที่อยู่ในโรงว่าราชการคงยืนรอจนเป็นลมไปหมดแล้วกระมัง หู่กงกหันไปมองด้านหลังของตนเองเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าแผ่วเบาพอรู้ว่าเป็นห้องใต้ เขาก็ประสานมือคำนับทันที

“ฝ่าบาท...” หู่กงกหุบปากนับทันทีเมื่อเห็นนายตนตัวตาสายตาเย็นเฉียบใส่ก่อนจะเดินออกไป ชันที่ผู้นำสงสารได้แต่ยกแขนเสื้อขึ้นมาซับเหงื่อแล้วเดินตามไป

ปัง!

เสียงบานประตูไม้ขนาดสองช่วงตัวคนที่ถูกเปิดออกอย่างแรง ทำให้เหล่าขบวนเสด็จที่รออยู่หน้าตำหนักต่างสะดุ้งจนตัวโยน เมื่อเห็นห้องใต้เสด็จออกมาด้วยสีพระพักตร์เรียบตึง บ่งบอกถึงพระอารมณ์ที่ขุ่นมัว ทุกคนห่อตัวลงอย่างหวาดๆ พลาญค่อยๆ เหลือบตาไปมองบานประตูตำหนักทั้งสองบานที่ทั้งใหญ่ทั้งหนัก ก่อนจะกลืนน้ำลายอย่างพร้อมเพรียงกันโดยไม่ได้นัดหมาย

ประตูใหญ่ขนาดนั้นยังทรงกระชากเปิดออกอย่างง่ายดาย ถ้าเปลี่ยนจากบานประตูเป็นพวกเขาคันใดคนหนึ่ง

ความคิดนั้นยิ่งทำให้ทุกคนตัวงอหดเข้าไปอีก นางกำนัลหน้าเกี้ยวเอื้อมมือไปเลิกม่านออกด้วยมือที่ยังสั่นไม่หาย ห้องใต้หนุ่มก้าวขึ้นไปนั่งในเกี้ยวหลังใหญ่ด้วยสีหน้าที่ยังคงตึงไม่หาย พอมาประตูก่ียวปิดลงไม่นานนัก หู่กงกที่อยู่ด้านนอกก็ตะโกนให้สัญญาณ

“เคลื่อนขบวนได้!”

เมื่อขบวนเสด็จเคลื่อนที่ ห้องใต้ที่นั่งหน้านั่งมาตลอดก็ทำตาเหลือกพร้อมกับยกแขนสองข้างมาแนบอกแล้วอู้ตัวลงเมื่อรู้สึกถึงกล้ามเนื้อแขนที่เริ่มปวดเกร็ง แม้ปกติเขาจะฝึกวิชายุทธ์จนชำนาญแล้ว แต่การที่อยู่ดีๆ เขาไปกระชากบานประตูไม้หนักออกโดยไม่ได้คิด ก็ทำให้เขาต้องเผชิญความเจ็บปวด

แบบนี้ยิ่งยุ่งไม่ได้ ชายหนุ่มขนาดแขนทั้งสองข้างสลับกันไปมาจนมีความรู้สึกว่เกี้ยวเคลื่อนช้าลง เขาจึงรู้ว่าบัดนี้ขบวนเสด็จใกล้จะถึงเืองว่าราชการแล้ว
ฮ่องเต้หนุ่มต้องรีบจัดเสื้อผ้าหน้าผมและทำน้ให้เรียบร้อย

ภายในเืองว่าราชการ

เหล่าขุนนางน้อยใหญ่ทั้งหลายกำลังพูดจาปราศรัยกันด้วยสีหน้าบ้างก็เคร่งเครียด บ้างก็สโตโส เพื่อรอเวลาให้ฮ่องเต้ของพวกตนเสด็จมา องค์เหนือหัวของพวกเขาคือผู้ที่ไม่เคยตรงเวลาอยู่แล้ว บางครั้งสายเกือบชั่วยาม แต่บางครั้งก็มาก่อนเวลานัดเกือบสองชั่วยาม แม้กระทั่งหูกงผู้เป็นขันทีคนสนิทก็ไม่เคยเดาพระทัยถูก พวกเขาจึงทำได้แค่มาตรงเวลาที่นัดไว้เท่านั้น

“ฝ่าบาทเสด็จแล้ว”

เสียงหูกงขานประกาศ เหล่าขุนนางรีบเรียงแถวเข้าที่ของตนให้เรียบร้อย เสียงฝีเท้าแผ่วเบาทำให้เหล่าขุนนางหลุบตาลงต่ำเพราะไม่กล้ามอง เมื่อฮ่องเต้เสด็จไปประทับบนบัลลังก์แล้ว พวกเขาทั้งหมดก็ยกมือขึ้นประสานคุกเข่ากล่าวถวายบังคมทันที

“ถวายบังคมฝ่าบาท ขอจงทรงพระเจริญหมื่นปี หมื่นๆ ปี”

“ลูกขึ้น”

“ขอบพระทัย”

คนบนบัลลังก์กวาดตามองเหล่าขุนนางด้วยสายตาเรียบเฉยแล้วพูด

“วันนี้ข้ามช้าไปหน่อย หวังว่าพวกท่านคงจะไม่ถือสา”

ขุนนางทั้งหลายสัมผัสได้ถึงแรงกดดันมหาศาลจากคนเบื้องบนก็ได้แต่ตัวสั่น ถึงพระองค์จะเสด็จมาสายเพียงใด แต่ใครเล่าจะอาจหาญกล้าถือสาหาความกับฮ่องเต้แห่งแคว้นทาน ทานเฮยเสอ ผู้ที่ได้ชื่อว่าโหดเหี้ยมและเด็ดขาดที่สุดในแผ่นดิน

“พะ...ฝ่าบาททรงมีพระราชกรณียกิจมากมาย เวลาเพียงเท่านี้ ทำให้พวกกระหม่อมเดือดร้อนอันใดไม่” หนึ่งในเหล่าขุนนางกราบทูล เมื่อเห็น

สี่พระพักตร์ที่ผ่อนคลายลงพวกเขาทั้งหมดก็เริ่มยิ้มออกมาได้บ้าง

“เอาเถอะ... เข้าเรื่องสำคัญของวันนี้ดีกว่า”

จ้านซิงสง มหาเสนาบดีฝ่ายขวา ชุนนางผู้ใกล้ชิดฮ่องเต้ที่สุดก้าวออกมาด้านหน้าแล้วกราบทูล “ทูลฝ่าบาท วันนี้ไม่มีข้อราชการที่สำคัญเร่งด่วนพะยะค่ะ แต่ว่าท่านโหราจารย์เหว่ยซีมีเรื่องสำคัญจะทูล... เกี่ยวกับเรื่องของสองเฮาพะยะค่ะ” สิ่งที่ย้านซิงสงพูดทำให้เกิดเสียงฮือฮาในหมู่ชุนนาง

หานเฮยเสอชมวดคิ้วเล็กน้อย เรื่องของสองเฮาแห่งแคว้นหานนั้นนับว่าเป็นเรื่องประหลาดที่น่าพิศวงอย่างหนึ่ง เพราะในสมัยรัชกาลของฮ่องเต้หานเฮยเสอ ไม่ว่าสตรีคนใดก็ตามที่ขึ้นมามีตำแหน่งสองเฮา ล้วนต้องจบชีวิตลงอย่างไม่มีสาเหตุทั้งสิ้น ราวกับว่าอยู่ดีๆ ก็ตายไปเสียอย่างนั้น ตั้งแต่ฮ่องเต้หานเฮยเสอขึ้นเสวยราชสมบัติ จนกระทั่งถึงตอนนี้มีสตรีเคยดำรงตำแหน่งสองเฮามาแล้วทั้งสิ้นหกคน แต่ไม่มีสองเฮาพระองค์ใดเลยที่ดำรงตำแหน่งได้เกินสามเดือน

หานเฮยเสอได้มอบหมายให้เหว่ยซี โหราจารย์อาวุโสประจำราชสำนัก ช่วยทำนายสิ่งที่เกิดขึ้นว่ามีสาเหตุมาจากอะไร สิ่งที่โหราจารย์เฒ่าบอกกับฮ่องเต้และเหล่าชุนนางก็คือ ตำแหน่งสองเฮาในพระองค์ที่แท้จริงนั้นถูกสวรรค์กำหนดไว้ล่วงหน้านับพันๆ ปีแล้ว สตรีที่จะเป็นสองเฮาได้ต้องเป็นผู้ที่สวรรค์กำหนดไว้ หากไม่ใช่ สตรีผู้นั้นบัลลังก์ก็จะต้องหวั่นไหวจากสวรรค์จนตาย นั่นเป็นคำทำนายที่เหว่ยซีเคยพูดไว้ ผ่านมาห้าปีแล้ว ก็ไม่เคยมีข่าวอะไรออกมาอีก การที่เหว่ยซีออกมาพูดคราวนี้ จะต้องเป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นแน่

เหว่ยซี โหราจารย์ประจำราชสำนักในวัยแปดสิบเศษ รูปร่างผอมบาง ไร้หนวดเคราสีขาวยาวจดเอวก้าวออกมาด้านหน้า ประสานมือแล้วกราบทูล “ทูลฝ่าบาท...” เสียงของเหว่ยซีทำให้คนอื่นๆ เงียบลงเพื่อฟังสิ่งที่เขาจะพูด “เมื่อคืนก่อนกระหม่อมพบว่ามิดวงดาวสีฟ้าสุกสว่างดวงหนึ่งปรากฏอยู่เคียงข้างดาวประจำพระองค์ กระหม่อมเลยตรวจดูชะตาของแคว้นหานและการโคจรของดวงดาว ทำให้กระหม่อมได้ทราบว่า...”

ตอนนี้เหล่าบรรดาขุนนางในโถงว่าราชการต่างพากันจกด่ออยู่ที่โหราจารย์
เหว่ยซี จนไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่าบัดนี้ห้องใต้ที่ประทับบนบัลลังก์มังกรกำลัง
หน้าซีด เหงื่อหยดข้างขมับตึงๆ

“ไม่ อย่าพูดนะ”

“บัดนี้... สตรีในคำทำนาย ว่าที่สองเฮาที่แท้จริงของแคว้นหาน... ได้มา
เยือนแผ่นดินแล้วพะยะค่ะ” คำกราบทูลของเหว่ยซีทำให้เกิดเสียงฮือฮาขึ้น
อีกครั้ง

หานเฮยเสอียดตัวตรง พระสุรเสียงที่ดัดขึ้นสูงทำให้หมู่คนเบื้องล่าง
ล้วนตัวแข็ง ยกเว้นเหว่ยซี “ท่านแน่ใจหรือ”

“กระหม่อมแน่ใจพะยะค่ะ สตรีในคำทำนายได้ปรากฏตัวขึ้นแล้วอย่าง
แน่นอน” เหว่ยซียืนยัน

“แต่ท่านเหว่ยซี สตรีทั่วทั้งเจ็ดแคว้นนั้นมีมากมายนัก พวกเราจะรู้ได้
อย่างไรเล่าว่าคนไหนคือสตรีในคำทำนายตัวจริง” เย่ยจินหลง มหาเสนาบดี
ฝ่ายซ้ายที่ฟังอยู่อีกด้านเอ่ยถามอย่างสงสัย เหว่ยซีหันไปมองแล้วพยักหน้า

“ท่านถามได้ดียิ่ง สตรีที่สวรรค์เลือกนั้นหาได้เหมือนคนธรรมดาไม่ จาก
ที่ข้าได้ทำนาย นางผู้นั้นจะต้องประกอบไปด้วยลักษณะพิเศษแปดประการคือ...

หนึ่งผมสีไม่จื่อถึงเหลือบทองล้ำ	สองตาน้ำอำพันแวววาวใส
สามเรือนกายอ่อนราวแก้วเจียรไน	สี่นั้นไซ้ผิวพรรณผ่องดังมุกดา
ห้าปัญญาเฉียบแหลมทรงความรู้	หกนั้นดูกิริยาสง่าโฉน
เจ็ดน้ำเสียงเยือกเย็นดังชลาลัย	แปดสุดท้ายรู้จิตใจทุกผู้เฒ่า

เมื่อเหล่าขุนนางได้ฟังคำทำนายถึงลักษณะของนางผู้นั้นแล้ว ต่างพากัน
วิพากษ์วิจารณ์ใหญ่ ส่วนมากจะเป็นไปในทางไม่เชื่อว่าจะมีสตรีที่มีลักษณะ
เช่นนั้นอยู่จริง ในขณะที่ทุกคนกำลังถกเถียงกันนั้นพลันก็ต้องเงียบลงทันที
เมื่อได้ยินเสียงคนบนบัลลังก์ถอนหายใจแผ่วเบา

หานเฮยเสือกวาดตามองบรรดาขุนนางทั่วห้องแล้วพูด “เช่นนั้นข้าฝากพวกท่านตามหานางด้วยก็แล้วกัน ข้าจะรีบไปทำธุระสำคัญ”

หานเฮยเสือกู้ขึ้นแล้วเดินออกจากโถงว่าราชการไปทันทีโดยไม่มีใครกล้าทักท้วง เมื่อออกจากโถงว่าราชการมาได้ หานเฮยเสอก็รีบใช้วิชาตัวเบาหลบเข้ามามุม แล้วเหินกายออกจากที่นั่นด้วยความเร็วที่ไม่มีใครมองเห็น ปล่อยให้หูกง เหล่านางกำนัล องครักษ์ และขบวนเสด็จรอเก้ออยู่หน้าโถงว่าราชการ... ท่ามกลางแดดร้อนๆ

หานเฮยเสอรีบใช้วิชาตัวเบาเดินทางกลับไปที่ตำหนักของตน ก่อนจะเปลี่ยนชุดมังกรออกแล้วหยิบเสื้อผ้าอีกชุดหนึ่งที่ทำจากเนื้อผ้าชั้นคุณภาพซึ่งเขาแอบหูกงซื้อมาซ่อนไว้สวมด้วยความเร็วแสง จากนั้นก็หยิบดาบมาสะพายตามด้วยหยิบตัวเงินและถุงเงินสดถุงใหญ่มายึดไว้ตามตัว ตอนนั้นจากห้องใต้ผู้สูงศักดิ์ กลายเป็นคุณชายจอมยุทธ์หน้าตาหล่อเหลาคนหนึ่งไปแล้วอย่างสมบูรณ์แบบ

ซู่ๆ

เสียงซู่แผ่วเบาดังมาจากมุมอับของห้องทำให้หานเฮยเสออมยิ้ม ก่อนจะหันไปมองต้นเสียง “เลี้ยวเสอ มาด้วยกันสิ”

หานเฮยเสอเปิดหน้าต่างบานหนึ่งแล้วปีนออกมา ทั้งนั้นก่อนจะปิดลงเหมือนเดิม เขาก็หันไปมองทางทิศที่ตั้งโถงว่าราชการ พลังพูดเสียงแผ่วเบา “สตรีลักษณะแปลกประหลาดเช่นนั้นไม่มีจริงหรอก พวกเจ้าตามหากันไปแล้วกัน ข้ามีธุระ คงต้องไปจัดการสักหน่อย” หานเฮยเสอฉีกยิ้มหลอนๆ ก่อนจะใช้วิชาตัวเบาเหินกายออกจากวังหลวงไป

ทางด้านของหูกง

“ฝ่าบาท”

“ฝ่าบาทพะย่ะค่ะ!”

ตอนนี้หูกงกำลังควบคุมเหล่านางก้านัลและองครักษ์ที่ตามหานายเหนือหัวของตน ซึ่งทรงหายต่อมไปที่ได้มีอาจทราบได้ ยิ่งผ่านไปนานขึ้นที่เฒ่ายิ่งร้อนใจ ฮ้องเต้ของเขายิ่งหลงทางง่ายอยู่ด้วย เมื่อคราวที่แล้วประทับที่อุทยานอยู่ดีๆ กลับไปโผล่ที่ห้องพระคลังเสียได้ หากคราวนี้พระองค์ทรงหลงทางไปตกบ่อของเสียหรือไปพุงกับดัก เขาคงต้องกลืนใจตายเป็นแน่แท้

“พวกเจ้าช่วยกันหาเร็ว ตรงนั้นด้วย! ใต้พุ่มไม้นั้นมีเหม ในบ่อน้ำด้วย! บนเพดานตำหนักล่ะ...” หูกงตะโกนลั่น ในใจรู้สึกร้อนรุ่มด้วยความเป็นห่วงเจ้าชีวิต ชั้นที่เฒ่าครวญเสียงลั่น “ฝ่าบาท... ทรงหลงทางไปไหนอีกแล้วนะพะย่ะค่ะ”

สอง ชีวิตใหม่

“สองร้อย”

“เก้าสิบ”

“ร้อยเก้าสิบแปด”

“หนึ่งร้อย”

“ร้อยเก้าสิบเจ็ด”

“ร้อยยี่สิบ”

“ร้อยเก้าสิบหก”

“ร้อยสี่สิบ ชาติตัว!”

“ร้อยเก้าสิบห้า ของดีหายาก”

“ร้อยสี่สิบห้าเลยเอ้า!”

“ร้อยเก้าสิบ น้อยกว่านั้นไม่ขาย”

“เพี้ยๆ เอาเว้ย! ร้อยเก้าสิบตำลึง” เจ้าแกโรงขายสมุนไพรสายหน้าอย่าง
ขี้ตังใจเมื่อต่อราคาไม่เป็นผล เขาเรียกเด็กมายกถุงสมุนไพรใหญ่ไปเก็บไว้
หลังร้าน ก่อนจะเดินไปหยิบตัวเงินมาลงซื้อและส่งให้หญิงสาวในชุดคลุมปิด
หน้า เห็นแต่ดวงตาสีอำพันทองแวววาวที่รออยู่แล้วพูดกับนาง “คุณหนู ท่าน

นี่มันเขี้ยวลากดินจริงๆ เลยนะ จะมากจะน้อยก็เอา ต่อราคาเสียจนร้านข้าจะปิดกิจการอยู่แล้ว นี่ข้าเห็นว่าท่านเป็นหลานสาวของท่านเขี้ยวฮ่วยเหมินหรือคะ ถึงได้ยอม”

หญิงสาวรับตัวเงินมาพาลงพยกหน้าน้อยๆ ด้วยแวตาทิ้งสนิทจน แก้วแก่งำหน้าแก้ว “ขอบคุณมาก วันหลังข้าจะมาใหม่” นางบอกแล้วเดินออกจากร้านไป

แก้วแก่มือขึ้นทาบอกพาลงถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองตามหลังหญิงสาวในชุดคลุมที่เดินออกไปแล้วอย่างโล่งอก เขาคิดไปเองหรือไม่ว่าเวลานางมองมา เขารู้สึกเหมือนกับว่าดวงตาคู่นั้นของนางมองเขาราวกับจะล้วงเข้าไปในห้วงลึกของจิตใจ และจะไม่มีอะไรที่สามารถปกปิดนางได้

“ทำไมต้องปิดหน้าด้วย หรือนางจะโดนท่านเขี้ยวฮ่วยเหมินฝึกหนักจน ใบหน้าอัปลักษณ์ หือ... กลิ่นอะไรหว่า” แก้วแก่มิ่พำ ก่อนจะสะดุ้งสุดตัวเมื่อได้ยินเสียงเด็กในร้านคนหนึ่งตะโกนเสียงหลง

“แก้วแก! กันแก้วแกติดไฟ!” คนอื่นๆ ในร้านหันไปมองกันแก้วแกด้วยความตกใจ รวมถึงตัวแก้วแกเอง เมื่อทุกคนเห็นว่ามิ่ไฟติดอยู่จริงๆ ทุกคนก็พากันแตกตื่น ตะโกนเสียงขรม

“กันแก้วแกไฟไหม้! พวกเราช่วยกันกระที่ดับไฟเร็ว!”

แก้วแกสะดุ้งตาเหลือก “เดี๋ยวกๆ! อ้าก!”

พล้ก!

หลังจากออกมาจากร้านสมุนไพร เขี้ยวฉางซานก็เดินไปตามถนนที่เต็มไปด้วยร้านรวงมากมาย ผู้คนที่จับจ่ายซื้อของอยู่รอบๆ ต่างหันมามองนางราวกับเห็นตัวประหลาด ก็สมควรอยู่หรือหอก ใส่ชุดคลุมทั้งตัวตั้งแต่ศีรษะจดเท้า โพล่ออกมาแต่ตาแบบนี้เป็นใครก็ต้องมอง เขี้ยวฉางซานแวะร้านต่างๆ บ้างเล็กน้อยเพื่อซื้อของใช้จำเป็น เมื่อเสร็จสิ้นแล้วนางจึงเดินออกจากตลาดไปยังภูเขายี่อยู่ในป่าด้านทิศตะวันตกเพื่อกลับบ้าน

บ้านหลังปัจจุบัน

เชียวจางซานเดินชมนกชมไม้ไปตลอดทางอย่างไม่มีเบื่อ ตอนนี้เป็นช่วงเข้าของฤดูใบไม้ผลิ พืชพรรณต่างๆ ทั้งไม้ดอกไม้ผลพากันเติบโตแย่งกันผลิดอกออกผลให้ชื่นชม หมูสัตว์หมู่แมลงก็พลอยได้ลาภปากไปด้วย เชียวจางซานหยุดแวะตามรายทางบ้างเป็นระยะ เมื่อเห็นสมุนไพรหรือผลไม้ที่กินได้ก็เก็บกลับไป พอเก็บของป่าได้จนเต็มหอบแล้วก็ตรงกลับบ้าน

หญิงสาวเดินเข้าป่าลึกไปตามเส้นทางที่คุ้นเคย ผ่านทุ่งหญ้ากว้าง ผ่านร่องภูเขา จนในที่สุดก็มาถึงน้ำตกริมหน้าผาแห่งหนึ่งซึ่งซ่อนอยู่ในช่องแคบลึก สายน้ำที่ไหลบ่าลงมาจากเบื้องบนแผ่กระจายตามแนวหินกระทบแอ่งสายธารเบื้องล่าง ก่อให้เกิดม่านสายน้ำที่ดูแล้วลึกลับทรงพลัง ละอองน้ำตกที่กระเซ็นขึ้นไปในอากาศกระทบกับแสงอาทิตย์ว่าไรที่ลอดผ่านยอดไม้ เกิดเป็นสายรุ้งงดงาม เมื่อละอองน้ำตกต้องพื้นดิน นำมาซึ่งความชุ่มชื้น เหล่าสิ่งมีชีวิตแห่งผืนป่าก็มารวมตัวกันจนกลายเป็นภาพแห่งธรรมชาติอันตระการตา

คนในชุดคลุมเดินละเลาะไปตามร่องหินแคบ ผ่านม่านน้ำตกไปโดยไม่เปียก ภายหลังม่านน้ำตกนั้นเป็นถ้ำแคบๆ ไร้แสงสว่าง ยาวลึกเข้าไปเป็นทางเดินขนาดแคบหนึ่งคนพอเดินผ่าน เส้นทางด้านในกว้างมาก ตอนนางเดินผ่านแรกๆ นางเคยหลงทางอยู่ในนี้เป็นวันๆ เพราะมองไม่เห็นและหาทางออกไม่เจอ ลำบากทำนุญกรรมของนางต้องเข้ามาพาออกไป

ถ้านี้ทำนุญของนางสร้างเอง แต่นางก็ไม่รู้เหมือนกันว่าชายชราถือไม้เท้าอย่างทำนุญใช้วิธีไหนสร้าง และนางก็ไม่เคยถามด้วย เมื่อเชียวจางซานมาถึงทางเข้า นางก็หันกลับไปดึงเถาวัลย์มาปิดทางเข้าไว้ พอพ้นจากถ้ำมาแล้ว ก็พบว่าภายนอกนั้นเป็นหุบเขาไร้ทางเข้าขนาดใหญ่ ล้อมรอบด้วยภูเขาสูงและป่าทึบ กลางหุบเขามีทะเลสาบสีกระจ่างใสไร้ตะกอน ไส้ผากจนสามารถมองเห็นเบื้องล่างสีดำนสนิทของทะเลสาบไว้กันบึงนี้ได้

ทำนุญบอกกับนางว่าทะเลสาบนี้เป็นทะเลสาบศักดิ์สิทธิ์ ดื่มน้ำได้ ใช้อาบชำระล้างร่างกายได้ แต่ห้ามลงไปอย่างเด็ดขาด ตรงกลางทะเลสาบมีจวน

ลอยน้ำอยู่หลังหนึ่ง ตั้งอยู่หลังเดียวโดดๆ ไม่มีสะพานหรือทางเดินที่ใช้เดินไปได้ นางก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจวนหลังนั้นลอยอยู่ได้อย่างไรโดยไม่จมหรือเคลื่อนที่ไปไหน เห็นๆ อยู่ๆ ไม่มีไม้ค้ำหรือเสาหลักอะไรเลย อีกทั้งด้านล่างก็เป็นเหวไร้กัน ตัวจวนแค่สร้างบนแผ่นไม้แล้วไปวางกลางทะเลสาบเฉยๆ ทั้งท่านปู่ทั้งนางไม่เคยไปที่นั่น ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าสร้างเอาไว้ให้ใคร ถ้ามไปก็ไม่เคยได้คำตอบกลับมา

ข้างๆ ทะเลสาบไม้ไผ่กลั่น ปรากฏจวนขนาดใหญ่หลังหนึ่ง ด้านข้างมีส่วนและโรงเก็บสมุนไพร เชี่ยวฉางซานยิ้มหน่อยๆ เมื่อเห็นว่าท่านปู่บุญธรรมกำลังนั่งอ่านตำราอยู่ที่ศาลาข้างจวนโดยมีสัตว์เลี้ยงดูใจของนางนอนหมอบอยู่ใกล้ๆ นางค่อยๆ เดินเข้าไปหาเพราะไม่ต้องการให้ท่านปู่รู้ตัว นางหาว่าผู้ชายที่นั่นอ่านตำราอยู่ นั่นรู้ว่านางกลับมาตั้งแต่นางเหยียบเข้าเขตน้ำตกแล้ว

“ซานเออร์ กลับมาแล้วหรือ” เชี่ยวฮู่เหมินพูดเสียงอ่อนโยนระคนขบขัน เขารู้ว่าที่นางแอบย่องเข้ามา เพราะอยากจะทดสอบเขาว่าจจะรู้ตัวหรือไม่ นางทำเช่นนี้ประจำตั้งแต่อยู่ด้วยกันมา

เชียวฉางซานถอนหายใจบางเบาด้วยความผิดหวัง นางวางพีชผักผลไม้ลงข้างศาลา ถอดผ้าคลุมตัวออกแล้วเดินเข้าไปนั่งข้างๆ เชี่ยวฮู่เหมิน จากนั้นเชียวฉางซานก็ล้วงตัวเงินออกมาวางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะตอบคำถามของเขา “เจ้าจะทำปู่ สมุนไพรมายาได้หนึ่งร้อยเก้าสิบตำลึงเจ้าคะ”

“ร้อยเก้าสิบหรือ” ชายชราเลิกคิ้วถามอย่างงุนงง สมุนไพรมายาที่เขาให้หลานสาวบุญธรรมเขาไปขาย เต็มที่น่าจะได้แค่หนึ่งร้อยสามสิบตำลึงเท่านั้น ดูท่านางคงไปรีดไถเจ้าแก่ร้านสมุนไพรมายาอีกแล้วแน่ๆ เพราะตั้งแต่เขามอบหมายให้นางออกไปขายสมุนไพรมายา ก็ดูเหมือนว่านางจะได้เงินมากเกินจริงกลับมาทุกครั้ง เขาเองก็ห้ามอะไรไม่ได้เสียด้วย

“เจ้าคะ”

เชียวฮู่เหมินส่ายหน้าอย่างอดไม่ได้ “เงินนี้เจ้าเก็บไว้เถอะ ปู่ให้”

“ขอบคุณเจ้าคะ” นางกล่าวขอบคุณ

งี้ดๆ

เสียงร้องออดอ้อนของสุนัขตัวโตที่หมอบอยู่กับพื้นทำให้สองปู่หลานก้มลงมอง เจ้าตัวโตยี้ดตัวเอาหัวขึ้นมาวางไว้บนตักของนางแล้วส่งสายตาดูออดอ้อนเรียกความเอ็นดูจากคนทั้งสองได้มากโข เชี่ยวฉางซานลูบหัวมันเบาๆ

“เจ้าเลี้ยวหลงมันร้องหาเจ้าตั้งแต่เจ้าออกไปแล้ว เพิ่งจะเสียงก็ตอนที่ข้าปรุงเนื้ออบให้กินนี่เอง” เชี่ยวฮู่เย่หมินบอก

“ลำบากท่านปู่อีกแล้วเจ้าคะ”

ชายชราสายหน้า แล้วยิ้มอย่างมีเมตตา “ไม่ลำบากหรอก ปู่อยู่คนเดียวมานาน ได้ดูแลเจ้าเลี้ยวหลงก็ทำให้ปู่หายเหงาขึ้นมา” เชี่ยวฮู่เย่หมินหันไปมองทางโรงเก็บสมุนไพร ก่อนจะหันมาบอกหลานสาว “ปู่ขอตัวไปดูสมุนไพรก่อนนะ ป่านนี้คงอบได้ที่แล้ว”

“เจ้าคะ” เชี่ยวฉางซานลุกขึ้นพลาญย่อตัวคารวะ เชี่ยวฮู่เย่หมินพยักหน้า ก่อนจะหยิบไม้เท้าแล้วค่อยๆ เดินออกไป

เชี่ยวฉางซานคว้าถ้วยชาแล้วเอาไปทำความสะอาดในครัว เสร็จแล้วก็กลับมาหยิบผลไม้ไปเก็บในครัวอีกครั้ง หญิงสาวสำรวจภายในครัวเพื่อหาวัตถุดิบที่ต้องการมาทำมื้อกลางวัน การทำอาหารเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ทำให้นางคิดถึงบ้าน เพราะเมื่อก่อนนางมักจะทำอาหารให้คนในครอบครัวกิน แต่ตอนนี้คงไม่มีโอกาสแล้ว

อรัญญตาคนเดิมได้ตายไปแล้ว

เมื่อลมหายใจสุดท้ายหมดลงพร้อมกับความรู้สึกที่เลือนหาย สิ่งสุดท้ายที่นางคิดคือธินินน้องชายต่างสายเลือดและเจ้าลัคกี้ สองชีวิตที่มีความหมายกับนางมากที่สุด เพราะครอบครัวของนางทั้งหมดตายในอุบัติเหตุ ไม่มีใครอื่นให้ห่วงหาแล้ว เมื่อได้สติอีกครั้งหนึ่ง นางก็พบว่าตนเองนั้นฟื้นขึ้นมาบนเตียงในห้องสัตรีเงินห้องหนึ่งที่ดูโบราณและโอโง่งมาก ที่น้าวังจรรยาใจถืออย่างคือนางรู้สึกว่าร่างกายของตนเองอ่อนเยาว์ขึ้น เหมือนกับย้อนเวลามาตอนที่ตนเองอายุประมาณสิบเจ็ดปี ณ ที่นี้นางได้พบกับชายชราท่าทางเปี่ยมเมตตาผู้หนึ่ง

รูปร่างผอมบางแต่แข็งแรง ผมและหนวดเคราสีขาวสะอาดยาวถึงเอว แต่งกายสะอาดสะอ้านเรียบร้อย ดูแล้วเหมือนเทพเซียนแห่งความเมตตาจำแลงกายมาก็มิปาน

ชายชราแนะนำตัวว่าชื่อเซียวฮ่วยเหมิน มีอาชีพเป็นหมอ ปลูกสมุนไพร และทำยาขาย เขาอยู่ที่นั่นคนเดียวมานานมาก อรัญญูตาถามเขาว่าตนมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร แล้วก็ได้คำตอบกลับมว่า ตอนนั้นเขากำลังคัดแยกตำราทางการแพทย์อยู่ ก็ปรากฏสายฟ้าสายหนึ่งผ่าตกลงมาที่ริมทะเลสาบ เมื่อเขาไปดูจึงพบกับหญิงสาวรูปลักษณะแปลกตา ผิดแผกจากคนในดินแดนนี้นอนหมดสติอยู่ ซึ่งก็คือนางนั่นเอง เซียวฮ่วยเหมินพานางมาพักและตรวจร่างกายให้ หลังจากนั้นก็รื้อให้นางฟื้นขึ้นมา

ด้วยความมีนงสงสัยและตื่นตระหนก อรัญญูตากระหน่ำคำถามใส่ชายชราไม่หยุด เซียวฮ่วยเหมินตอบและอธิบายทุกอย่างตามที่นางถามอย่างใจเย็น นั่นทำให้อรัญญูตาได้ว่าบัดนี้ตนไม่ได้อยู่บนโลกที่เคยรู้จักอีกต่อไปแล้ว

ชาติใหม่ ช่วงเวลาใหม่ โลกใหม่ มิติใหม่ และจักรวาลใหม่

เรื่องที่น่าทึ่งอีกอย่างคือ นางพบว่าไม่ได้มีนางแค่คนเดียวที่หล่นขึ้นมาอยู่ที่นี้ แต่รวมถึงเจ้าลัคก็ สุนัขใจแฉงท้อลาลงกันมาลามิวที่สีขาวดำตัวใหญ่ของนางด้วย จริงๆ แล้วเจ้าลัคก็สูงแค่เอวของนางเท่านั้น แต่พอมายูที่โลกนี้นางกลับพบว่าความสูงของมันเพิ่มขึ้นมาก จนมันเกือบสูงเท่าคอของนางแล้ว ทั้งที่อายุก็แค่สามปีเท่านั้นเอง ไม่รู้เหมือนกันว่าสัตว์ในโลกนี้ตัวใหญ่กันหมดหรือเปล่า นางอดสงสัยไม่ได้ว่าหากมันโตเต็มที่จะตัวใหญ่แค่ไหน เซียวฮ่วยเหมินเรียกมันว่าเสี้ยวหลาง แปลว่าหมาป่าน้อย ชื่อไม่สมขนาดตัวของมันเท่าไร ชายชราบอกว่าตอนที่นางสลบอยู่ เขาไม่รู้ว่ามันชื่ออะไรจึงเรียกมันว่าเสี้ยวหลาง ซึ่งมันก็กระดิกหางรับทุกครั้งที่เราเรียก

นางไม่รู้จึกและมั่นใจว่าดินแดนนี้ไม่มีอยู่บนโลกที่นางจากมา นางไม่คิดไม่ฝันเลยว่าเรื่องการทะลุมิติช่วงเวลาไปอยู่โลกอื่นเหมือนในวรรณกรรม

ที่เคยอ่านจะมีอยู่จริง นางไม่ได้รู้สึกตื่นตาอัศจรรย์ใจ ตื่นเต้นหรือดีใจเหมือนกับนางเอกในนิยายหลายๆ เรื่อง ตรงกันข้าม นางกลับรู้สึกขวัญเสียเป็นอย่างมากที่อยู่ดีๆ ก็ถูกพรากจากโลกของตัวเองมาอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ตัวคนเดียว มีแค่สุนัขเป็นเพื่อน นางไม่รู้จะทำอะไรเลย

ด้วยวิธีที่ไป เชี่ยวสุขุ่ยเหมินจึงได้เชื่อเชิญให้นางพบกับเขาก่อน ซึ่งนางก็ตกลง ตามวิสัยมนุษย์แล้ว เวลาที่ขวัญเสียหรือสิ้นหวังก็เป็นเรื่องจำเป็นจะต้องหาที่พึ่งที่มั่นคงและเชื่อถือได้ ในกรณีของอรรณุตานี้ ที่พึ่งของนางจะเป็นใครได้อีกนอกจากเชียวสุขุ่ยเหมิน คนแรกและคนเดียวที่นางรู้จักในโลกนี้ อรรณุตานี้ได้สังเกตและทดสอบตามประสานักจิตวิทยาว่าเชียวสุขุ่ยเหมินสามารถเชื่อใจได้หรือไม่ และพื้นฐานจิตใจของเขาคือเป็นอย่างไร

ผ่านไปประมาณสิบวัน อรรณุตาก็สรุปได้ว่าชายชราคนนี้สามารถเชื่อถือและไว้วางใจได้ นางจึงตัดสินใจเล่าทุกอย่างให้เขาฟัง ว่านางมาจากไหน เป็นใคร และเกิดอะไรขึ้น เชียวสุขุ่ยเหมินนั่งฟังนางอย่างสงบ ไม่พูดแทรก เมื่อนางเล่าจบแล้วชายชราก็พูดขึ้นทันทีว่าห้ามเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด ไม่ว่าจะทำกับใคร ให้มีแค่เขาคนเดียวที่รู้ ซึ่งนี่ก็เป็นสิ่งที่นางคิด

ผ่านไปไม่นาน ด้วยความเอ็นดูและถูกชะตา ทำให้เชียวสุขุ่ยเหมินรับนางเป็นหลานสาวบุญธรรมและมอบชื่อใหม่ให้แก่นางว่าเชียวฉางซาน ท่านปู่บอกว่านางดูบอบบางมาก จึงตั้งชื่อที่ค่อนข้างแข็งแกร่งให้เพื่อแก้เคล็ด (ท่านปู่คงไม่รู้ว่าถึงนางจะร่างกายบอบบาง แต่นางก็เคยต่อyardผู้ชายสลบมาเยอะแล้ว)

เชียวสุขุ่ยเหมินคือผู้ที่สอนนางทุกอย่างที่จำเป็นต้องรู้ ตั้งแต่เรื่องทั่วไปในดินแดนนี้ สถานการณ์เรื่องต่างๆ ในปัจจุบัน ภูมิศาสตร์ อักษร ดนตรี และยาสมุนไพร นางเป็นคนหัวดีอยู่แล้วจึงสามารถจำทั้งหมดได้ในเวลาไม่นาน ส่วนนางก็ได้แบ่งปันความรู้ในโลกปัจจุบันที่นางมีอยู่ให้เขาเท่าที่สามารถแบ่งปันให้ได้ เรื่องบางเรื่องนางก็ไม่พูดถึงเพราะจะผิดกฎหมายเวลา

เชียวฉางซานได้เขียนตำราว่าด้วยการตรวจสอบภาพเบื้องต้น สมุนไพรเบื้องต้น ตำราพิชัยสงคราม การจัดการธุรกิจและการบัญชี การตลาด ปรัชญา

และตำราจิตวิทยาเบื้องต้นโดยใช้ความรู้จากโลกเก่า แล้วมอบทั้งหมดให้แก่ท่านปู้ญธรรม

เซียวฮ่วยเหมินอ่านตำราที่หลานสาวของตนเขียนด้วยความตั้งใจและอัศจรรย์ใจ เพราะสิ่งที่อยู่ในตำรานั้นไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่ในโลกนี้ เซียวฉางซานขอชายชราว่าห้ามเอาไปเผยแพร่ที่ไหนเพราะมันยังไม่ถึงเวลา เซียวฮ่วยเหมินตกลง ชายชราสอนเรื่องการแพทย์ ยาและสมุนไพรให้นาง และนางก็สอนวิชาจิตวิทยาให้เขาเป็นการแลกเปลี่ยน

ตั้งแต่วันแรกจนถึงวันนี้ผ่านมาได้ราวๆ เจ็ดเดือนแล้ว ท่านปู้ไม่ยอมปล่อยนางออกไปผจญภัยนอกหุบเขาเพราะนางยังไม่พร้อม เซียวฮ่วยเหมินสัญญากับนางว่าเมื่อถึงเวลานั้นหากนางต้องการจะไปเขาก็ไม่ห้าม ขอแค่กลับมาเยี่ยมเขาบ้างเป็นพอ

เมื่อกลางวันร้อนๆ เสร็จแล้ว เซียวฉางซานยกสำรับกับข้าวไปที่ศาลาเดิมเพื่อรอกินอาหารร่วมกัน ไม่นานท่านปู้ก็เดินเข้ามาในศาลา พร้อมกับเลี้ยวหลังที่เดินอาดๆ ตามหลังมาด้วย ในบรรดาสามชีวิตกลางหุบเขา เจ้าเลี้ยวหลังคือผู้ที่กินจุที่สุดเนื่องจากขนาดตัว ดีที่มันไม่มีนิสัยตะกละตะกลามขโมยของกิน มีหน้าซ้ำของที่มันชอบกินที่สุดยังเป็นผิงกั๋ว ผลไม้ที่มีปลูกอยู่ในหุบเขา ร่องลงมาเป็นเนื่ออบ

ในขณะที่ทั้งสองกำลังเพลิดเพลินกับมื้อกลางวัน เซียวฮ่วยเหมินก็เอ่ยถามหลานสาว “ซานเออร์ ยังอยากออกไปนอกหุบเขาอยู่หรือไม่”

“อยากเจ้าค่ะ” นางตอบตามตรง เซียวฮ่วยเหมินพยักหน้า

“ปู้คิดว่าเจ้าพร้อมแล้ว”

ตะเกียบที่กำลังคืบฝักชะงักไป เซียวฉางซานเงยหน้าขึ้นมองปู้ของตนแล้วขมวดคิ้ว

“ปู้จะอนุญาตให้เจ้าออกไปท่องเที่ยวนอกหุบเขาได้ ที่ไหนก็ได้ที่เจ้าอยากไป”

“ท่านปู้ ท่านพูดจริงหรือเจ้าค่ะ” เซียวฉางซานถามด้วยน้ำเสียงคาดหวัง

ชายซราหัวเราะเบาๆ แล้วพยักหน้า เชี่ยวฉางซานคลี้อยมกว้าง

“ขอบคุณท่านปู่เจ้าค่ะ”

“แล้วปู่จะเตรียมของที่เจ้าอาจจะต้องใช้ไว้ให้ อีกเจ็ดวันจะมีงานเทศกาลไหว้พระจันทร์ เจ้าน่าจะเริ่มจากที่นี่”

ในป่าแห่งหนึ่งนอกเขตเมืองหลวง แคว้นหาน

“อีกเจ็ดวันจะมีงานเทศกาลไหว้พระจันทร์ ไปเที่ยวที่นั่นดีกว่า เจ้าว่าไหมเสี่ยวเสอ” บุรุษร่างสูงในชุดผ้าเนื้อดีสีดำนอนเอนตัวอยู่บนกิ่งไม้เล็กๆ บนต้นไม้สูงต้นหนึ่งอย่างสบายใจ โดยมีงูสีดำทะมึนตัวใหญ่ตัวหนึ่งพาดกับกิ่งไม้ อยู่ใกล้ๆ

ซู่ๆ

เจ้างูส่งเสียงตอบผู้เป็นนาย บุรุษลึกลับยืม เอามือประสานไว้ที่ท้ายทอย แล้วหลับตาพร้อมอย่างสบายใจ แต่แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อรู้สึกวาดวงตาขาวของตนกระตุกตึกๆ กันหลายครั้งอย่างรุนแรง รวากับไม่นานนี้เขาจะต้องเจอเคราะห์หนัก

“เอ... เหว่ยซีเคยบอกว่าตาขาวกระตุกหนึ่งครั้งมีคนนิทา สองครั้งมีคนไสร้าย สามครั้งมีเคราะห์... แล้วถ้าติดกันเป็นสิบๆ ครั้งแบบนี้ล่ะ” เขาพึมพำกับตัวเอง “ไม่ได้การ สงสัยจะเป็นเคราะห์หนัก คงต้องไปทำบุญสะเดาะเคราะห์สักหน่อย ไปกันเถอะเสี่ยวเสอ” เขาหันไปเรียกสัตว์เลี้ยงของตนก่อนจะลุกขึ้นยืนบนกิ่งไม้

เบรีเยะ!

“หือ...” เขาส่งเสียงในลำคอเมื่อได้ยินเสียงเหมือนไม้แตก... ไม้แตก?

ชายหนุ่มค่อยๆ ก้มลงมองกิ่งไม้ที่ตนเองเหยียบอยู่ เมื่อเห็นว่ากิ่งไม้เล็กนั้นกำลังแตก เขาก็ห่อปาก “ดินะที่ข้ามีวิชาตัวเบา” เขาดีดตัวไปยืนบนกิ่งไม้อีกกิ่งก่อนที่มันจะหัก แต่ความรู้สึกขึ้นๆ ยวบๆ ที่ฝ่าเท้าก็ทำให้เขาต้องก้มมองอีกครั้ง

หวี่ง! หวี่ง!

“เหตุใดจึงช่วยเช่นนั้น” เขาพูดอีกครั้งเมื่อรู้ว่าตัวเองยืนอยู่บนรังผึ้งขนาดยักษ์ โชคดีที่วิซาด้าของเขาอยู่ในชั้นยอดเยี่ยม ผึ้งเลยยังไม่แตกรัง แต่ถ้ามันแตกล่ะ! ถึงเขาจะเร็ว แต่ก็เชื่อว่าผึ้งจะตามกลิ่นไม่ได้ “จะไปหลบที่ไหนดีเนี่ย”

ชายหนุ่มได้แต่ยืนนิ่งไม่กระดุกกระดิก พลังมองไปรอบตัวอย่างอัศจรรย์ หนทางนี้ขนาดตาเพียงจะกระตุกยังช่วยสองครั้งซ้อน ถ้านานเข้าเขาจะมีชีวิตรอดกลับวังไหมหนอ “เราคงต้องรีบเข้าวัดแล้ว”

นี่แค่เริ่มต้น ชายหนุ่มไม่มีทางรู้ได้เลยว่าความช่วยที่เลวร้ายที่สุดของเขากำลังคืบคลานเข้ามา และก็เป็นความช่วยที่จะทำให้ความเป็นชายของเขาต้องมัวหมองไปตลอดชีวิต...

สาม

บุรุษผู้ถูกลวนลาม

สิ้นวันผ่านไป

เชียวฉางซานในชุดรัดกุมสีน้ำตาลสวมผ้าคลุมผมกำลังตรวจสัมภาระของตนเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทาง นางเออัสัมภาระไปเท่าที่จำเป็นตามที่ท่านบ่อกเพื่อหลีกเลี่ยงการถูกลั่น ส่วนถ้าอยากได้อะไรนอกเหนือจากนี้ค่อยไปซื้อเอา เชียวฮุยเหมินมอบตัวเงินปึกใหญ่ให้นาง ชนิดที่ว่าต่อให้ซื้อทองเท่าจวนก็ทำได้ เชียวฉางซานทราบซึ่งในบุญคุณของชายชรามาก และสัญญากับตนเองในใจว่านางจะต้องตอบแทนเขาให้ถึงที่สุด

“ซานเออร์” เชียวฮุยเหมินเดินเข้ามาหานางพร้อมกับยื่นป้ายหยกสองอันให้ อันแรกเป็นป้ายหยกรูปหอกเหลี่ยม ทำจากหยกเนื้อแข็งสีน้ำตาลอ่อน แกะสลักรูปมังกรขนาบ ล้อมด้วยสัญลักษณ์แปลกๆ ส่วนอีกด้านหนึ่งเป็นตัวอักษรสลักคำว่า ‘ไม้’ ส่วนอีกอันเป็นป้ายหยกสีเหลี่ยมผืนผ้า ทำจากหยกสีขาว สลักคำว่า ‘เชียวฉางซาน’ มันคือป้ายชื่อประจำตัวของเธอ

“ป้ายหยกทั้งสองนี้ห้ามทำหายเชียว ป้ายหยกขาวคือป้ายประจำตัวของเจ้า ส่วนป้ายหยกสีน้ำตาลอ่อนนี้เอาไว้ใช้อำนวยความสะดวกในเรื่องต่างๆ หากเจ้าต้องการที่พักหรือต้องการความช่วยเหลือ จงไปที่สาขาของพรรคมังกร

ทมิฬที่อยู่ในทุกหัวเมือง แล้วเจ้าจะได้ในสิ่งที่ต้องการ” เชียวฮ่วยเหมินบอกนาง
เซียวฉางซานก็มอมองป้ายหยกในมือ

‘คงใช้เหมือนบัตรประชาชนหรือบัตรเครดิตสินะ’ นางคิด ว่าแต่พรรค
มังกรทมิฬ? ท่านปู่เป็นชาวยุทธ์ชั้นไหนหรอ นางสงสัยแต่ก็ไม่ได้ถามอะไรออกมา

“ท่านปู่มีบุญคุณต่อข้านัก ข้าจะไม่มีวันลืม” หญิงสาวคุกเข่าคารวะ

เชียวฮ่วยเหมินประคองตัวนางขึ้นมาพาลางกล่าว “เจ้าเป็นหลานสาว
บุญธรรมของปู่ เป็นหน้าที่ปู่อยู่แล้ว” ชายชราเงยไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “เจ้า
ต้องระวังตัวให้มาก ถ้าเป็นไปได้ อย่าได้เปิดเผยใบหน้าของเจ้าเด็ดขาด”

ที่เชียวฮ่วยเหมินพูดเช่นนั้นเพราะไม่อยากให้หลานสาวเป็นอันตราย ด้วย
รูปลักษณะที่งดงามแปลกประหลาด เรือนผมสีไม้จืดถึงเหลือบทอง ตาสีอำพัน
ทองฉาวว ไบหน้าและเรือนกายงดงามไร้ที่ติ และปัญญาอันล้ำเลิศ มีแค่อย่าง
หนึ่งอย่างเดียวก็เพียงพอให้ลุ่มหลงแล้ว ยิ่งถ้าเกิดมีใครรู้เรื่องที่มาของนางเข้า
เชื่อเขาเถิดว่าจะต้องเกิดเรื่องวุ่นวายแน่นอน

“หลานจะระวังตัวไว้เจ้าค่ะ” เซียวฉางซานรับคำอย่างเข้าใจความคิดของ
ผู้อาวุโส

“ส่วนเจ้าเสี่ยวหลาง มันคงทำตามคำสั่งของเจ้าอยู่แล้ว คงไม่มีอันใด
ต้องกังวล”

เดิมทีเซียวฉางซานไม่ยอมให้เสี่ยวหลางมาด้วย เพราะขนาดตัวและ
ความแปลกประหลาดของมัน หากไปเดินกลางตลาดเกรงว่าคนจะแตกตื่น แต่
เจ้าเสี่ยวหลางกลับประหลาดด้วยการทำหอนจนนางกับเชียวฮ่วยเหมินไม่เป็นอัน
นอน จนนางต้องอนุญาตให้มันไปด้วย โดยมีเงื่อนไขว่ามันจะต้องซ่อนตัวจาก
สายตาของคนอื่น ไม่ออกมาให้ใครเห็น และมาหานางแค่ตอนกลางคืนเท่านั้น

ท่านปู่เดินออกมาส่งนางหน้าปากถ้ำ ชายชราบอกว่าให้นางเดินออกไป
รอที่หน้าม่านน้ำตก ส่วนเขาจะพาเจ้าเสี่ยวหลางไปอีกทาง เพราะมันตัวใหญ่
เกินไป ออกทางปากถ้ำไม่ได้ เซียวฉางซานเดินออกมารอที่โขดหินริมน้ำตก

ผ่านไปไม่ถึงครึ่งก้านรูป เขียวฮ่วยเหมินก็เดินนำเสี่ยวหลงมาหานาง เมื่อสอง ปู่หลานสบตากันก็รู้ทันทีว่าถึงเวลาต้องรู้แล้ว เขียวฉางซานตรงเข้าไปกอด เอาท่านปู่แน่น ร่างผอมบางของผู้อาวุโสแข็งค้างอย่างอึ้งๆ ก่อนจะผ่นคลาย ลงเมื่อตั้งสติได้ เขายื่นมืออันเหี่ยวแห้งไปลูบศีรษะของคนอ่อนวัยด้วยความ อ่อนโยน

“แล้วหลานจะกลับมาเยี่ยมนะเจ้าคะ ท่านปู่โปรดทนอมตัวด้วย” เขียว- ฉางซานบอก ชายชราพยักหน้า มองหลานสาวบุญธรรมโค้งตัวคารวะด้วยกิริยา ดงามจับจิต ก่อนจะเดินออกไปพร้อมกับเสี่ยวหลงจนลับสายตา เขาถอน หายใจยาว

“อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด”

สิ่งที่แรกที่เขียวฉางซานทำทันทีเมื่อมาถึงตัวเมืองคือเดินหาสาขาของ พรรคมังกรทมิฬตามที่เขียวฮ่วยเหมินบอก เดินไปเดินมาในเมืองลักพักนางก็ เจอสถานที่ที่ตามหา สิ่งก่อสร้างสูงสามชั้นขนาดใหญ่ดูเด่นตระการตาในเมือง มี ยักษ์ปักหลักสองตนยืนเฝ้าประตูซ้ายขวา จากที่เขียวฉางซานพิจารณาสายตา ของชาวบ้านจำนวนน้อยนิดที่มองมาเวลาเดินผ่านสาขาทมิฬ ทำให้นางได้ ไม่ยากว่าพรรคมังกรทมิฬคงเป็นพรรคมารไม่ผิดแน่ เขียวฉางซานเดินตรง เข้าไปด้านในโดยไม่สนใจสายตาของคนอื่นๆ ที่เห็นผู้หญิงอย่างนางเดินเข้าไป ในพรรคมารคนเดียว

บรรยายกาศด้านในนั้นสงบและปลอดภัย ผิดจากที่นางคิดไว้มาก โต๊ะ และเก้าอี้เนื้อดีที่จัดวางไว้ให้ลูกพรพกรรมตานั่งบ่งบอกถึงฐานะทางการเงิน ที่มั่งคั่งของพรรคได้โดยไม่ต้องเดาสุ่ม เหล่าลูกพรรคเกือบสิบคนที่นั่งพักผ่อน อยู่หันมามองนางเป็นตาเดียวกัน

สมาชิกพรรคคนหนึ่งเห็นสตรีในชุดคลุมท่าทางลึกลับน่าสงสัยเดินเข้า มาในสาขาทมิฬก็เดินเข้าไปหา “ไม่ทราบว่ามีนางนี้ต้องการสิ่งใด” พอ สตรีในชุดคลุมหันมามอง เขาก็เป็นอันต้องนิ่งค้างเมื่อสบเข้ากับดวงตาสีอำพัน

ทองคำแวววาวงาม นางในผ้าคลุมไม่ตอบอะไร เพียงแต่ล้วงเข้าไปในแขนเสื้อ แล้วหยิบป้ายหยกออกมาพลิกให้เขาดูทั้งสองด้าน

ป้ายหยกสีน้ำตาลอ่อนสลักคำว่า “ไม่”

ดวงตาของเขาเบิกกว้างด้วยความตกใจ เขาริบกัมศีระการะนางทันที “ข้าต้องการที่พัก อาหาร และรถม้าพร้อมคนขับ” น้ำเสียงเยือกเย็น ไพเราะลอดผ่านผ้าคลุมทำให้เขาขนลุก

“เช่นนั้นท่านหญิงโปรดตามข้าหน่อยมา” ชายหนุ่มรีบเดินนำสตรีในผ้าคลุมไปด้วยท่าทีนอบน้อมเสียจนคนอื่นพากันสงสัย เชี่ยวฉางซานเดินตามคนนำไปที่ห้องห้องหนึ่งที่อยู่ชั้นบนสุด “ห้องนี้พวกเราเพิ่งจะทำความสะอาดไป เชี่ยวท่านหญิงพักผ่อนตามสบาย ส่วนเรื่องอาหาร ไม่ทราบที่ท่านหญิงมีอาหารที่ต้องการกินเป็นพิเศษหรือไม่”

“ไม่...” นางตอบสั้นๆ “เรื่องรถม้า ข้าขอเป็นวันพรุ่งนี้ยามเย็น¹ เข้าเมืองหลวง” นางบอกสั้นๆ

“ขอรับ ข้าน้อยจะไปจัดการเดี๋ยวนี้” ชายหนุ่มโค้งคารวะก่อนจะเดินออกไป

เชี่ยวฉางซานวางสัมภาระลงข้างเตียงแล้วเดินสำรวจทั่วห้อง ห้องนี้ประกอบด้วยห้องนอนและห้องน้ำเท่านั้น ไม่มีอะไรพิเศษ ไม่นานนักอาหารก็มาถึง เชี่ยวฉางซานปลดผ้าคลุมออกเพื่อกินอาหาร เมื่อกินเสร็จและจัดการธุระแล้ว นางก็เก็บของเข้าที่ให้เรียบร้อย อ่านตำราที่พกมาด้วยจนตะวันตกดินกินมื้อเย็น จากนั้นก็หยิบชุดออกมาชุดหนึ่ง เดินเข้าห้องน้ำเพื่ออาบน้ำ เมื่อจัดการธุระเสร็จแล้วนางก็เข้านอนทันที

เมื่อถึงเวลาเดินทางในวันรุ่งขึ้น เชี่ยวฉางซานในชุดสีขาวสะอาดสวมผ้าคลุมปิดใบหน้าครึ่งล่างก็เก็บของให้เรียบร้อยแล้วออกเดินทางทันที รถม้า

¹ ในยุศสมัยจินโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 07.00 น. – 08.59 น. ว่า ยามเย็น

ที่ชายคนนั้นทำให้จัดว่าเป็นม้าชั้นดีี่เท้าเยี่ยม เพราะเพียงแค่สองชั่วยามแห่งการห้อยตบึง นางก็เดินทางถึงเมืองหลวงในที่สุด

ที่นี้วุ่นวายกว่าที่นางคิดไว้มาก อาจเป็นเพราะใกล้ถึงเทศกาลสำคัญ ทำให้กิจการต่างๆ คึกคักเป็นพิเศษ เชี่ยวฉางซานไม่จำเป็นต้องเดินทางพรรคมังกรหมิให้เสียเวลา เพราะสารถีของนางพามาส่งถึงหน้าพรรค

สาขาพรรคมังกรหมิประจำเมืองหลวงแคว้นห่านเป็นหนึ่งในบรรดาสาขาหลัก ฉะนั้นนางจึงไม่แปลกใจที่จะเห็นอาคารพรรคขนาดมหึมาและลูกศิษย์พรรคจำนวนมากเดินเข้าเดินออกตลอดเวลา เชี่ยวฉางซานได้ห้องพักชั้นบนสุดจากการแสดงป่ายหยกสีน้ำตาลอ่อน นางปลดผ้าคลุมหน้าออกเมื่อได้อยู่คนเดียวภายในห้อง เสี่ยวหลงเดินเข้ามาหมอบอยู่ใกล้ๆ นาง

ว่ากันตามจริง นางลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าเสี่ยวหลงมากับนางด้วย ไม่อย่างนั้นนางคงไม่เดินทางด้วยรถม้าหรือก เจ้าเสี่ยวหลงอนนางยกใหญ่ จนกระทั่งนางยื่นผลึงกั่วให้ส่ลูก การที่เสี่ยวหลงตามนางมาได้ทันทำให้นางรู้ว่าเจ้าตัวโตเองก็อดและวิ่งเร็วไม่แพ้ม้าเลย เชี่ยวฉางซานหยิบยามไปผูกไว้รอบคอของเสี่ยวหลง ส่งสัญญาณให้มันไปเที่ยวเล่นที่ไหนก็ได้ตามใจ ก่อนที่นางจะเดินออกจากพรรคมังกรหมิเพื่อไปเดินพักผ่อนหย่อนใจในเมืองเสียหน่อย

ก่อนจะเดินออกไป เชี่ยวฉางซานได้สอบถามลูกพรรคคนหนึ่งว่ามีที่ไหนน่าสนใจในเมืองบ้างหรือไม่ หญิงสาวไม่ได้คำตอบที่เป็นคำพูด เพราะลูกพรรคคนนั้นหันไปหยิบม้วนกระดาษม้วนหนึ่งกับตำราเล่มหนึ่งมาให้นาง และบอกว่ามันคือแผนที่ของเมือง มีระบุไว้หมดทุกอย่าง ทั้งเรื่องทั่วไปและสถานที่ใต้ดิน ส่วนตำราคือระเบียบข้อควรระวังของแต่ละที่ที่ควรรู้ ท่าทางที่นอบน้อมผิติดปกติของคนในพรรคมังกรหมิที่มีต่อนางทำให้นางอดสงสัยไม่ได้ว่าแท้จริงแล้วท่านปู่ของนางเป็นใครกันแน่

แม่ในเมืองแห่งนี้จะเต็มไปด้วยโรงเตี๊ยมชั้นเลิศ ร้านเสื้อผ้า กิจการต่างๆ มากมาย แต่สิ่งที่ดึงดูดเชียวฉางซานได้มากที่สุดในตอนนั้นก็คือนั่นใต้ดินแห่งหนึ่งที่ถูกระบุอยู่ในแผนที่ ในตำราคู่มือที่ได้มายังบอกไว้ด้วยว่ารหัสลับที่

ใช้เข้าบ่อนคืออะไร เซียวฉางซานไม่รอช้า ตรงดิ่งเข้าบ่อนไปทันที บ่อนแห่งนี้ เป็นบ่อนใต้ดินที่ใหญ่เป็นอันดับสองรองลงมาจากบ่อนที่แคว้นซาง มีมาก บ้างหน้าเป็นเพียงแค่วังเตี้ยมธรรมดาแห่งหนึ่ง แต่จะไม่ธรรมดาตรงที่มีลูกค้า ฐานะมั่งคั่งและยาจนน้ำตานองหน้าจำนวนไม่น้อยเดินเข้าออกตลอดเวลา

เซียวฉางซานเดินไปหาหลงจู๋ของโรงเตี๊ยมที่ยืนนับเงินอยู่หลังโต๊ะสูง ด้านใน เมื่อหลงจู๋เห็นว่ามียู่อ้วางในชุดผ้าคลุมเดินเข้ามาหา ก็ต้อนรับด้วย รอยยิ้ม “ไม่ทราบว่ามีนางท่านนี้ต้องการที่นั่งเดี่ยวหรือห้องอาหารพิเศษดี ขอรับ หรือมีสิ่งใดให้ข้าช่วยก็บอกข้าได้”

“ข้าคิดอยู่ แต่ข้าว่าโรงเตี๊ยมนี้อาหารไม่ค่อยถูกปากข้าเท่าไร ท่านมีที่ไหน แนะนำให้ข้าได้บ้าง” เซียวฉางซานพูด หากเป็นหลงจู๋ที่อื่นได้ยินคำพูดแบบนี้ คงคิดว่ากำลังโดนหักหน้าอย่างแรง แต่เมื่อหลงจู๋คนนี้ได้ยินคำตอบกลับยิ้ม ยิ้มออกมา

“จริงๆ แล้วโรงเตี๊ยมของเราเพิ่งเพิ่มรายการอาหารใหม่ ข้าขอเชิญท่าน ลิ้มลองก่อนเถิด แล้วค่อยตัดสินใจ” หลงจู๋เดินนำเซียวฉางซานเข้าไปด้านใน ร้าน เซียวฉางซานสังเกตเห็นว่าชั้นล่างและชั้นสองนั้นเปิดเป็นโรงเตี๊ยมธรรมดา แต่ชั้นใต้ดินที่ทางกำลังจะไปนั้นกลับเต็มไปด้วยนักพนันเงินหนามากมายกำลัง เสี่ยงโชคอยู่ตามโต๊ะต่างๆ

พนักงานบ่อนคนหนึ่งเดินมาหาเซียวฉางซานเพื่อพาไปแลกเงิน หญิง สาวแลกเงินจำนวนสองตำลึงทองเป็นทุนพนัน โชคดีที่ท่านปู่เคยสอนนางเล่นเกมพนันของโลกนี้มาบ้างจึงไม่มีปัญหา เซียวฉางซานเดินสำรวจหาโต๊ะนั่งเล่น อยู่สักพักจึงได้เลือกเกมที่น่าตื่นเต้นที่สุดคือหมาฮาวา หลักการเล่นก็คล้ายๆ กับ โป๊กเกอร์ นักพนันแต่ละคนจะได้ถ้วยทึบหนึ่งใบและลูกเต๋าห้าลูก ทอยพร้อม กัน สุดท้ายเปิดมาใครได้แต้มน้อยที่สุดคือผู้ชนะ ตอนที่ท่านปู่เล่นกับนาง นาง เป็นฝ่ายชนะทุกครั้งเพราะอ่านสีหน้าและแววตาของเซียวชู่ยมินออก

“หมอบ” เซียวฉางซานไม่เสียง นางหมอบทันทีที่แต้มตัวเองสูงเกินครึ่ง ถึงรู้ไปก็ไม่ชนะ ตาต่อมาหญิงสาวลงเงินพันตำลึง เมื่อนักพนันทุกคนคว้าถ้วย

เชียวฉางซานก็เอามือป้องและเปิดดูเต้มของตนทันที

หก... เต้มที่เกือบจะดีที่สุด ทำไม่ถึงไม่ได้ทำไปเลยนะ

ร่างอรรถคติพลางขมวดคิ้วอย่างขัดใจ แต่ในสายตาของนักพนันคนอื่น กลับคิดว่านางมีเต้มเยอะเลยกลัวแพ้ ในที่สุดก็มีนักพนันคนหนึ่งซึ่งมั่นใจใน เต้มของตนเองจึงลงหมัดหน้าตัก คนอื่นจำต้องลงตาม รวมทั้งนาง เมื่อเปิด เต้มออกมาผลปรากฏว่านางกินรวบวง

เชียวฉางซานเดินหอบตัวพนันออกมาจากโต๊ะหมาฮวา แล้วเดินหาโต๊ะอื่นโดยไม่สนใจนักพนันผู้หมดตัวเหล่านั้น เชียวฉางซานเดินสำรวจรอบบ่อนอีกรอบ ก่อนดวงตาสีอำพันทองจะไปหยุดอยู่ที่โต๊ะหมาฮวาอีกโต๊ะหนึ่ง สายตาของนางจับจ้องไปที่สิ่งมีชีวิตเพศชายคนหนึ่งที่กำลังลงเงินพนันด้วยใบหน้า บึ้งตึง ดูก็รู้ว่าเพิ่งจะโดนกินมาแน่

เชียวฉางซานไล่สำรวจทันที เขาเป็นชายร่างสูงโปร่งสง่างามในชุดสีเทาอ่อน แม้ว่าจะหนา แต่ก็ไม่อายซ่อนความกำยำแข็งแรงได้พร้อมผ้าได้ หญิงสาวมองสำรวจตั้งแต่เรือนผมเงางามสีดำสนิทยาวถึงกลางหลังที่รวบไว้ครึ่งหนึ่ง รัดด้วยเกล้าสีเงิน ใบหน้าหล่อเหลาราวกับเทพบุตร คิ้วเรียว จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากหยักได้รูป และดวงตาสีเทาแฝงประกายความเร่าร้อน ทำให้นางรู้สึก ร้อนวบบนช่องท้องได้เพียงแค่มองเท่านั้น

หล่อ ลำ เค้าใจ...

เชียวฉางซานจ้องเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย ในปากเฝิ้มล้นไปด้วยน้ำลาย จนนางต้องกลืนลงคออีกใหญ่ ร่างกายคันยุบยิบราวกับมีมดไต่ไปทั่วร่าง ในใจพลันรู้สึกถึงอารมณ์บางอย่างที่ไม่ได้มีมานานแล้ว (อารมณ์เหิน) ดูเหมือนว่าชายคนนั้นจะรู้สึกถึงสายตาของนางจึงหันมามอง เชียวฉางซานได้มีโอกาสเห็น ใบหน้าหล่อเหลาของเขาแบบเต็มๆ ชายผู้ถูกจ้องสบตากับนางแล้วสะอึกน้อยๆ จากตรงนั้นนางแอบเห็นด้วยว่าแก้มกับจมูกของเขาขึ้นสีชมพูจางๆ ก่อนจะหลบสายตาแล้วหันหน้ากลับไปสนใจโต๊ะพนันต่อ

ช่างไร้เดียงสา น่ารัก น่าจับกดยิ่ง...

เชียวนางซานคิดในขณะที่สายต่ายังจับจ้องเขาอยู่ นางค่อยๆ สาวเท้าเข้าไปยืนอยู่ข้างๆ เขา พลองมองไปที่นักพนันคนอื่นๆ เพื่ออ่านใจ แล้วก็หันมามองแต่้มลูกเต๋าในจอกลของชายผู้น่ากิน? ที่นางสามารถมองเห็นได้จากด้านหลัง

“ลงให้หมด...” เชียวนางซานกระซิบเสียงเบา ชายปริศนาหันมาสบตากับนางด้วยความสงสัย นางพยักหน้าช้าๆ เป็นการยืนยัน เขากัดปากขมวดคิ้วแน่นเพราะไม่รู้จะเชื่อนางดีหรือไม่ เชียวนางซานเห็นท่าทางลังเลแบบนั้น นางจึงทำในสิ่งที่ใครก็ไม่คิดว่าสตรีอย่างนางจะกล้าทำ คนตัวสูงสะดุ้งตัวสั่นเมื่อรู้สึกได้ถึงมือของสตรีในผ้าคลุมที่ยื่นมาแตะนาบบนแผ่นหลังเหนือสะโพกของเขา ใบหน้าคมสันขึ้นสีแดงจัดราวกลีบดอกเหมยกุ่ม

อา... แน่นจัง นางครางในใจพลงนาบบฝ่ามือให้แน่นขึ้น โดยไม่ทันสังเกตว่าบัดนี้ชายผู้ถูกลวนลามกำลังตัวสั่นชุลก

หานเฮยเสอกสิ้นน้ำลายอย่างยากลำบาก ในขณะที่ยื่นตัวพนันลงบนโต๊ะแบบหุ่มหมดตัวตามคำแนะนำของคนที่กำลังลวนลามเขา ปกติเวลาอยู่ในวังหลวงเขาต่างหากที่เป็นฝ่ายเกี้ยวพาเหล่าสนม ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยสักครั้งเดียวที่เขาจะถูกใครเกี้ยว... หรือลวนลามมาก่อน!

น่าตายนัก! สตรีประเภทใดกันกล้ามาลวนลามบุรุษ... แล้วนี่ข้าจะชินทำไมกัน

ทุกคนเบ็ดตัวลูกเต๋าดู หานเฮยเสอต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าเขาชนะพนัน ชายหนุ่มหันมามองสตรีในผ้าคลุมอย่างเหลือเชื่อ นางรู้ได้อย่างไรว่าเขาจะชนะ แต่เขาก็รีบหลบตาเสม่งไปทางอื่นเมื่อสบเข้ากับดวงตาสีประหลาดที่จ้องมาราวกับจะแฉเขาให้ได้ หานเฮยเสอรับตัวพนันที่เขาชนะก่อนจะหันมาหาสตรีปริศนา

“ข้า... ขอขอบคุณแม่นางยิ่งนัก ไว้ข้าจะตอบแทน” เขาเอ่ย

เชียวนางซานได้ฟังเสียงนุ่มทุ้มทรงเสน่ห์ของเขาก็ยิ่งทาวว นางส่ายหน้าน้อยๆ “หาได้เป็นเรื่องใหญ่ ท่านไม่จำเป็นจะต้องตอบแทนข้าหรอก”

“ถึงอย่างไรข้าก็ต้องตอบแทน วันนี้ข้าดวงตมาทั้งวัน หากไม่ได้แม่นาง เห็นที่ข้าต้องเดินตัวเปล่ากลับเป็นแน่” เขายิ้ม

“หากต้องการตอบแทนข้าจริงๆ เช่นนั้นเลี้ยงอาหารข้าสักมื้อดีหรือไม่ นี่ก็เขายามชวิ² แล้ว ข้ายังไม่ได้กินข้าวเลย” เชี่ยวนางชานเสนอ

“เลี้ยงข้าวหรือ” เขาทวนคำ เชี่ยวนางชานที่กำลังจะหันหลังไป หันกลับมามองเขาอีกครั้ง

“ท่าน... กลัวหรือ” นางถาม หานเฮยเสอเห็นสตรีตรงหน้ามองมาที่เขา ด้วยสายตาเย้ยเย้าก็หัวเราะตลก คักดีศรีความเป็นชายเล่นพละนจนไฟลุก เขาหัวเราะเบาๆ

“แม่นางล้อเล่นแล้ว มาเถิด ข้าจะนำไปเอง” หานเฮยเสอพูดก่อนจะผายมือให้นาง ทั้งสองเดินไปแลกเงิน แล้วเดินออกจากโรงเตี๊ยมเพื่อไปอีกที่หนึ่ง ในขณะที่ทั้งสองเดินอยู่บนถนน หานเฮยเสอก็เหลือบตาไปมองสตรีร่างบางที่เดินอยู่ข้างๆ ด้วยสายตาเจ้าเล่ห์

บุรุษของอาจเช่นเขาไม่มีทางยอมสยบแก่สตรีตัวบางเช่นนางแน่ ชิชะ! บังอาจมาหลอกกินเต้าหู้เขา เขาจะยั่วนางกลับบ้าง ดูซิ... ว่านางจะทำเช่นไร

² ในยุคลสมัยจีนโบราณ เรียกช่วงเวลาตั้งแต่ 19.00 น. - 20.59 น. ว่า ยามชวิ

หานเฮยเสอให้สิทธิ์เซียวฉางซานในการเลือกโรงเตี๊ยม เซียวฉางซานเห็นโอกาสที่จะได้แก๊งเขาอีกสักหน่วย นางจึงเลือกโรงเตี๊ยมหฺรูที่เป็นกิจการลับๆ ในความปกครองของพรรคมังกรทมิฬ

เซียวฉางซานแอบแสดงป้ายหยกสีน้ำตาลอ่อนให้หลงจู้ดูแล้วเลือกห้องอาหารส่วนตัวที่ดีที่สุด พร้อมกับสั่งการอะไรสองสามอย่างโดยไม่ให้หานเฮยเสอรู้ หลงจู้ผู้รู้งานได้รับคำสั่งเซียวฉางซาน สองชายหญิงเดินเคียงคู่มาทີโต๊ะอาหารริมหน้าต่าง หานเฮยเสอบอกกับเสี่ยวเอ๋อร์ที่ยืนรอรับบริการว่าต้องการอาหารขึ้นชื่อและดีที่สุดในเสี่ยวเอ๋อร์ก็อมรับก่อนจะออกจากห้องไปร่างสูงเอามือไพล่หลังในขณะที่สายตาก็จับจ้องบรรยากาศอันคึกคักของเทศกาลไหว้พระจันทร์ เซียวฉางซานนั่งลงที่เก้าอี้ เสียงกล่าวขออนุญาตของเสี่ยวเอ๋อร์พร้อมกับกลิ่นหอมหวานบ่งบอกว่าอาหารมาถึงแล้ว บรรดาเสี่ยวเอ๋อร์ลำเลียงอาหารมาวางบนโต๊ะด้วยความชำนาญ ก่อนจะขอตัวออกไป

“คุณหนูเซียวมีรสนิยมเป็นเลิศนัก โรงเตี๊ยมนี้บรรยากาศดีมากทีเดียว” หานเฮยเสอพูดพลางยิ้มน้อยๆ เซียวฉางซานลุกขึ้นไปยืนข้างเขา

“คุณชายหานกล่าวเกินไปแล้ว ตามจริงข้าไม่รู้หรอกว่าที่ไหนเป็นเช่นไร

เพราะข้าเพิ่งจะมาถึงเมืองหลวง เห็นคนกล่าวถึงชื่อเสียงของโรงเตี๊ยมนี้ไม่น้อย ข้าจึงได้เลือกมา คุณชายคงไม่ถือสา”

“เจ้าไม่ได้ทำสิ่งใดผิด ข้าจะถือสาทำไมกัน” หานเฮยเสอตอบอย่างอารมณ์ดี

เซียวฉางซานกระตุกยิ้มได้ผ้าคลุม นางอยากรู้เหลือเกินว่าหลังจากเหตุการณ์คืนนี้ผ่านพ้นไป เขายังจะพูดเหมือนเดิมอยู่ไหม ทำไมนางจะไม่รู้ว่าเขาวางแผนอะไรเอาไว้ แค่เห็นสายตาปราดเดียนางก็จับแผนของเขาได้จนหมดเปลือก เซียวฉางซานเหลือบมองคนข้างกายก่อนจะหลุบตาลงต่ำ

‘เอาสิ... ลองกันสักตั้ง ระหว่างข้ากับเขา ใครจะแน่กว่าใคร’

ส่วนหานเฮยเสอก็สร้างทำเป็นชมงานเทศกาลด้านล่าง ช้อนรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ไว้ภายในไตรอยยิ้มอารมณ์ดี

‘รอก่อนเถิดแม่นางน้อย ข้าจะทำให้เจ้าอ่อนระทวยคากให้ได้’

เมื่อต่างคนต่างวางแผน... คงต้องขึ้นอยู่กับความอดทนต่อความหื่นเสียแล้วว่าใคร... จะตบะแตกก่อนกัน

เมื่ออยู่กันแค่สองคน เซียวฉางซานก็เป็นฝ่ายดำเนินแผนของตนก่อน นางค่อยๆ เอื้อมมือทั้งสองข้างไปด้านหลังศีรษะเพื่อปลดผ้าคลุมหน้า ทำให้แขนเสื้อกว้างของนางร่นตามแรงยกจนเผยให้เห็นฝ่ามือเรียวยาวและข้อมือบางสีไข่มุก ชวนให้หานเฮยเสอคันหัวใจยิบๆ ผ้าคลุมหน้าเบาบางที่ค่อยๆ เลื่อนลงจนหมดทำให้หานเฮยเสอถึงกับลมหายใจสะดุดตามได้เห็นใบหน้าของนางอย่างเต็มตา

ดวงตาว่างาม... ใบหน้ายิ่งงามล้ำ

หานเฮยเสอสาวเท้าเข้าไปยืนชิดกับร่างนางโดยไม่รู้ตัว ฝ่ามือเรียวยาวของชายหนุ่มยกขึ้นไปปลดผ้าคลุมผมของเซียวฉางซานออก ตอนนี้เขาสามารถเห็นรูปโฉมนางได้อย่างชัดเจน คุณชายกำมะลอใช้มือข้างเดียวกันค่อยๆ เชยคางเรียวยาวของนางขึ้น เซียวฉางซานช้อนสายตาสบกับดวงตาสีเทาอย่างมีจิตจะก้าน

“เจ้า...” หานเฮยเสอมองหญิงสาวตรงหน้าด้วยแววตาเหม่อลอย ดวงตา

ลืออำนาจของ เรือนผมสีไม้จืดถึงประกายทองเงางามผิดแผกจากใครในแผ่นดิน
แสงจันทร์เย็นตาที่สาดส่องลงมาบนผิวนวลสีไข่มุก ยิ่งทำให้เชียวฉางซานดู
งดงามชวนฝันราวกับนางปีศาจจำแลงกายมาเพื่อล่อลวงบุรุษให้ตกเป็นทาส
เล่นหา

“งามยิ่ง...” เขาครางเสียงแผ่ว ริมฝีปากของทั้งสองค่อยๆ เลื่อนเข้าหา
กัน ทว่าเพียงเลี้ยวระยะห่างก่อนชายหนุ่มจะกดประทับ เชียวฉางซานก็ผินหน้า
หลบทำเป็นเล่นตัว หญิงสาวแสวงเอียงหน้ายิ้มน้อยๆ อย่างขวยเขิน ก่อนจะ
เดินหนีชายหนุ่มมายังโต๊ะอาหาร ทิ้งให้เขายืนอยู่ที่เดิม

หานเฮยเสือกัดปากอย่างขัดใจ ดูทำงานนี้คงไม่ยากนัก แต่ไม่เป็นไร เขา
มั่นใจว่าตนต้องชนะอย่างแน่นอน

หานเฮยเสอเดินตามเชียวฉางซานมาจนถึงโต๊ะอาหาร ตรงข้ามกับนาง
ทั้งสองเริ่มลงมือกินอาหารตรงหน้า ส่วนในหัวก็คิดว่าจะจัดการฝ่ายตรงข้าม
เช่นไรดี

“เจ้าจะว่าอันใดหรือไม่ หากข้าจะขอปันอาหารไปให้เสี้ยวเสอ สหายของ
ข้าหน่อย” ชายหนุ่มเอ่ย

“เสี้ยวเสอ?” นางทวนคำ หานเฮยเสอพยักหน้า เจ้าหญิงเสี้ยวเสอเลื้อย
ออกมาแสดงตัวอย่างรู้หน้าที่ เชียวฉางซานได้ยินเสียงพ้อพร้อมกับภาพของ
งูสีดำนัยน์ตาสีแดงตัวใหญ่เลื้อยออกมาพันแขนของบุรุษหนุ่มแล้วจึงมาที่นาง
เชียวฉางซานตัวแข็งเมื่อเห็นว่ามันเป็นงู แต่พอเห็นว่ามันไม่ทำอะไร นางก็
พยักหน้าให้เขา

“ท่านสามารถเลี้ยงงูผลิกนิลให้เชื่องได้ นับว่าความสามารถสูงยิ่งนัก”
นางกล่าว หานเฮยเสอเลิกคิ้ว

“เจ้ารู้จักหรือ” เขาถาม เชียวฉางซานพยักหน้า เสี้ยวเสอเลื้อยไปที่
จานไก่จานหนึ่ง เขมือบไก่ในนั้นแล้วเลื้อยหายไปใต้มุมมืด เชียวฉางซานแอบ
พ่นลมหายใจอย่างโล่งอก งูผลิกนิลมีพิษร้ายแรง ข้ามีประสาทสัมผัสดีเยี่ยม
เชียวฉางซานแอบก่นด่าตัวเองในใจที่ประมาทไม่ตรวจสอบเขาให้ดีก่อน นาง

ดีใจที่มันไปแล้ว เพราะหากมันยังอยู่ แผนนางต้องแตกแน่

เชียวฉางซานคิดพลางคืบก้านผักคะน้าอบก้านอวบใหญ่ขึ้นมาดูน้ำอย่างเชื่องช้า หานเฮยเสอที่กำลังรินสุราอยู่เลิบทาไปเห็นพอดีถึงกับมองค้างจนสุราล้นจอก หานเฮยเสอสะดุ้งเมื่อสุราหกรดต้นขาเขา ชายหนุ่มรีบคว้าผ้าไกล่ๆ มาเช็ด เชียวฉางซานยังคงคืบก้านคะน้าอย่างเอร็ดอร่อยราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น หานเฮยเสอเม้มปากเมื่อคิดว่าตอนนี้นางนำเขาอยู่หนึ่งแตร

เคล้ง!

เชียวฉางซานกำลังจะคืบเนื้อเบ็ดอบน้ำผึ้งในจานมากิน แต่ยังไม่ทันจะหยิบมือก็ต้องสะดุ้งจนเพลอทำตะเกียบหลุดมือ เมื่อนางรู้สึกถึงเท้าของใครบางคนที่ยื่นมาแตะขาของนางแล้วไล่ขึ้นลง เชียวฉางซานใจสั่น รู้สึกถึงแรงความร้อนที่วิ่งพล่าน นางกำมือแน่นเพื่อสะกดอารมณ์ สายตาก็มองไปยัง หานเฮยเสอที่คืบอาหารอย่างไม่รู้สึกรู้สา เชียวฉางซานค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมาช้าๆ รวบตะเกียบที่นางทำตกไปไว้ข้างโต๊ะแล้วหยิบคู่มือมาใช้แทนหนึ่งต่อหนึ่ง...

เชียวฉางซานรวบแขนเสื้อ ยกตัวขึ้นจากเก้าอี้แล้วโน้มไปคืบอาหารจานที่อยู่ใกล้ หานเฮยเสอมากที่สุด สบเลื้อยที่หย่อนลงตอนนางโน้มตัวทำให้เนอกอวบน่าชมใช้เผยออกมาให้ชายหนุ่มเห็นจะตะลึง หานเฮยเสอถึงกับล้าลักอาหาร โอหน้ำดำหน้าแดง

สองต่อหนึ่ง...

หานเฮยเสอที่หายจากการล้าลักมองเชียวฉางซานที่กลับไปนั่งที่เดิมด้วยแวตาวาวโรจน์ ชายหนุ่มรินสุราใส่จอกของตนจนเกือบเต็มแล้วยกขึ้นสูงก่อนจะดื่ม สุราชั้นดีสีขาวดั้นออกมาตามมุมปากของบุรุษหนุ่ม ไหลเป็นทางลงไปตามลำคอแกร่ง ก่อนจะหายไปนอกเสื้อ ลมหายใจของร่างบางสะดุดไม่เป็นจังหวะ เชียวฉางซานเริ่มเค้นเรียวกาทั้งสองข้างเข้าหากันแน่น

สองต่อสอง...

เมื่อทั้งสองกินอาหารจนอิ่มก็พากันย้ายมานั่งอยู่อีกห้องหนึ่งที่เป็น

ห้องปิด ทั้งสองต่างเอนหลังบนเก้าอี้ยาวคนละตัว พลัดกันรินสุราชั้นดีให้แก่กัน เชี่ยวฉางซานเอนหลังแบบกึ่งนั่งกึ่งนอนไปกับเก้าอี้ เอามือข้างหนึ่งเท้าศีรษะแล้วชันเข้าขึ้นซ้อนกัน เผยให้เห็นปลีช่องเล็กน่าสัมผัสไหล่ออกมาจากรอยแยกของกระโปรง รวมกับลายเส้นว่าโค้งของเรือนกายอรชร ทำให้หานเฮยเสอต้องขยับตัวอย่างอึดอัด ชายหนุ่มมองเชียวฉางซานที่หลับตาพริ้มแล้วกระตุกยิ้มเจ้าเล่ห์

“อา... ร้อนจัง”

เชียวฉางซานลืมตาทันทีที่ได้ยินหานเฮยเสอพูดด้วยน้ำเสียงสั่นพร่า เมื่อเขาเห็นว่านางมองมาก็ค่อยๆ ยกมือไปปลดเกี้ยวโลหะที่ใช้รวบผมแล้ววางไว้บนโต๊ะ ก่อนจะสาងผมสีน้ำหมึกยาวสลวยด้วยยักิริยาย้วยวน เชียวฉางซานตัวสั่น มือเรียวยาวไข่มุกกำจอกสุราในมือแน่นเพื่อข่มอารมณ์ไม่ให้ตัวเองพุงเข้าไปเผลดจึกคนตรงข้าม

“คุณหนูเชียว... เจ้ารู้สึกร้อนบ้างหรือไม่” หานเฮยเสอพูดเสียงสั่นปากสั่น พลางยกมือขึ้นมาลูบไล้ลำคอลงไปถึงหน้าอก ส่งสายตาคำเย็บไปให้เชียวฉางซาน

“ข้า... ร้อน... ร้อนมาก” เชียวฉางซานตอบเสียงแผ่วเบา รู้สึกถึงขีดจำกัดของตอนที่กำลังจะหมด แต่นั่นยังไม่สาแก่ใจหานเฮยเสอ บุรุษหนุ่มไล่มือของตนตั้งแต่อกลงไปถึงหน้าท้อง... อันเป็นที่ของสายรัดเอว... แล้วดึงออก

“ข้ารู้สึกแปลกๆ อา... ร้อนเหลือเกิน”

เมื่อหานเฮยเสอดึงสายรัดเอวออก สายเสื้อที่เป็นอิสระจากพันธนาการก็เบะออกกว้าง เผยให้เห็นแผงอกและไหล่กำยำที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้ออันแข็งแกร่ง หานเฮยเสอกัดริมฝีปาก ทำตาปริบ และไล่มือเรียวยาวของตนไปตามแผงอกเปลือยเปล่า

“คุณชายหาน ท่านกำลังทำผิดอย่างมหันต์” เชียวฉางซานกล่าวเตือนเสียงสั่นเทา หานเฮยเสอซ้อนตามองหญิงสาว

“เจ้าหมายความว่าสิ่งใดกัน... ข้าไม่เข้าใจ” หานเฮยเสอเอนตัวนอนลง

บนเบาะ มือยังคงลูบไล้อย่างเชื่องชวน ความคิดทุกอย่างของเซียวฉางซาน หายไปจากสมอง ไม่อาจคิดอะไรนอกจากนี้ได้อีก นางหลับตาลงแล้วคิดในใจ กับตัวเองอย่างเหลืออด

พอกันที... นางจะไม่ทนอีกต่อไป...

ร่างบางลุกขึ้นเดินไปยืนอยู่ข้างเขาด้วยสายตาของนักร้องที่จ้องจับเหยื่อ “ท่านยั่วข้าก่อน... จะมาเสียใจทีหลังไม่ได้นะ”

เมื่อหานเฮยเสอได้ยินคำพูดของเซียวฉางซาน เขาก็มองนางด้วย แววตาท้องตา ดวงตาสีเทาเบิกกว้างด้วยความตกใจยามเซียวฉางซานเลิกชุด กระโปรงขึ้นสูงจนเห็นต้นขาขาว แล้วตัวตื้นคร่อมบนร่างเขา “เจ้าจะทำอันใด...” ร่างสูงพยายามจะผลักตัวของนางออก ทว่าด้วยเหตุผลใดก็มีทราบ เรียวแรงพลกำลังของเขากลับหายไปหมด ได้แต่ถอนหายใจไต่ร่างของหญิงสาวเพียงอย่างเดียว

“แรงข้า? เจ้าทำอันใดกับข้า”

เซียวฉางซานรวบมือเรียวทั้งสองข้างที่พยายามจะผลักนางออกไปไว้บน คีรษะของหานเฮยเสอ หญิงสาวสำรวจผู้ที่ตกอยู่ในความควบคุมของตนด้วย สายตาล้ำลึก นางก้มลงไปกระซิบข้างหูเขา “ทำหรือ ท่านต่างหากที่ทำข้า” นางไล่จุมพไปตามแนวกรามแกร่ง “ท่านทำให้ข้าเร้าร้อนจนทนไม่ไหว ต้องเผยธาตุแท้ที่แอบซ่อนมานาน... ท่านมันปีศาจข่างยั่ว” เซียวฉางซานขบเม้มลำคอแกร่ง อย่างแรงจนหานเฮยเสอสะดุ้ง

“อย่างนะ... เจ้าทำเช่นนั้นไม่ได้... เจ้าเป็นสตรีนะ” หานเฮยเสอพยายามหาทางรอดให้ตัวเอง เมื่อตระหนักแล้วว่าเธอได้ตกหลุมกับดักน้ำผึ้งของนาง เข้าแล้ว แม้ชายหญิงมีสัมพันธ์จะเป็นเรื่องธรรมดา ก็เถอะ แต่แบบนี้มันไม่ใช่!

“ซู้ๆ อย่าพยายามเลย... ถึงยังงั้นนี่ท่านก็ต้อง ‘เสร็จ’ ข้างอยู่ดี” นางโน้มหน้าลงไปพูดใกล้กับริมฝีปากของเขา

หานเฮยเสอส่ายหน้า “ไม่... อย่างนะ อู๊บ!”

เซียวฉางซานประทับริมฝีปากจูบแล้วบดขยี้อย่างรุนแรง หานเฮยเสอ

เบิกตากว้าง หญิงสาวไล่ขึ้นไปตามริมฝีปากกลางของชายหนุ่มเป็นเชิงขอทาง แต่เมื่อเขาไม่ตอบสนอง นางจึงเอื้อมมืออีกข้างไปเคล้นต้นขาแกร่งใกล้กับจุดความเป็นชายของเขา จนเขาสะดุ้งแล้วเผยอปาก เชี่ยวฉางซานใช้จังหวะนั้นแทรกลิ้นเล็กของตนเข้าไปสำรวจเล่นทันที หานเฮยเสอเริ่มจูบตอบเชียวฉางซานตามอารมณ์ที่ค่อยๆ เปรี้ยวร้อนขึ้น เชียวฉางซานถอนจูบเมื่อเห็นคนใต้ร่างเริ่มหมดลมหายใจ หานเฮยเสอหอบหายใจถี่ ดวงตาเริ่มมัว ใบหน้าแดงด้วยเลือดที่สูบฉีด นางมองริมฝีปากบวมแดงของชายหนุ่มอย่างได้ใจ หานเฮยเสอตัวแข็งเมื่อเห็นคนด้านบนเอามือที่ว่างอยู่กำเสี้ยวตัวในของเขาไว้ แล้วฉีกอย่างแรง

แควก!

ร่างกายที่อนบนอันเปลือยเปล่าปรากฏให้เชียวฉางซานเห็นเต็มสองตา นางโผล่มองไปตั้งแต่แผงอกกว้าง กล้ามท้องแข็งเกร็งที่เรียงตัวเป็นลอนสวย แล้วก็กลับไปสบตากับหานเฮยเสออีกครั้ง

“ยอมรับเสียเถิดคนดี... ท่านหนีเข้าไปไม่พ้นหรอก...” หานเฮยเสอส่ายหน้าช้าๆ เหมือนคนอ่อนแรง

“ยะ...อย่า หยุดนะ... อ้า!”

“หยุด...”

“ข้ายังไม่อิ่มเลย...”

“ไม่เอานะ... อะ!”

“ข้าเหนื่อย”

“อีกลักรอบนะ...”

“หยุดนะ... ไม่... อย่าทำแบบนั้น...”

“พอเถิด... ข้าหมดแรงแล้ว... อือ...”

“อีกรอบนะ...”

“มะ...ไม่... อย่า...”

เหล่าชาวเมืองแคว้นหานต่างพากันตื่นแต่เช้าตรู่ เพื่อมาเตรียมตัวสำหรับเทศกาลไหว้พระจันทร์ บรรยากาศในเมืองตอนนี้คึกคักและเต็มไปด้วยสีสัน ร้านค้าและกิจการต่างๆ ทำมาค้าขายกอบโกยผลกำไรเป็นว่าเล่น ชุมการละเล่นและการแสดงต่างๆ ก็เต็มไปด้วยผู้ชมหนาตา เมืองทั้งเมืองเต็มไปด้วยรอยยิ้มและความสุข ยกเว้นเพียงคนเดียว...

“เจ้ามันน่าตายนัก... เจ้ารู้หรือไม่ว่าข้าคือใคร!” ในโรงเตี๊ยมอันดับหนึ่งของเมืองหลวง บัดนี้หานเฮยเสอที่เรือนร่างเปลือยเปล่ามีเพียงผ้าห่มผืนบางผืนเดียวห่อตัวกำลังนั่งอยู่บนเตียงในสภาพยับเยิน ผมเผ้ายุ่งเหยิง ผิวกายมีแต่รอยขบรอยฟกช้ำ หานเฮยเสอเอามือกำผ้าห่มขึ้นมาพันไว้รอบตัวอย่างแน่นหนา ในขณะที่ปากก็กัดกันดำเขียวจางชานไม่หยุด

ส่วนตัวการตอนนี้ยืนอยู่ที่โต๊ะเครื่องแป้ง จัดระเบียบเสื้อผ้าหน้าผมให้เรียบร้อย เมื่อเสร็จงานก็หันไปเผชิญหน้ากับหานเฮยเสอ

“แม้ข้าจะไม่รู้ว่าท่านเป็นใคร แต่ที่ข้ารู้แน่ๆ ก็คือ... ข้า ‘ได้’ ท่านแล้ว”

หานเฮยเสอเช่นเดียวกับเพราะอารมณ์โมโห เขาปล่อยผ้าห่มแล้วลุกออกจากเตียงมาทะเลาะกับนาง หานเฮยเสอชี้หน้าเขียวจางชานด้วยมือสั่นๆ “เจ้า...

ไฉ่ยางอายยิ่ง จะ...เจ้าเป็นสตรี แต่บังอาจมาข่มเหงขึ้นใจข้าซึ่งเป็นบุรุษ หากเรื่องนี้หลุดออกไป อย่าหวังว่าเจ้าจะได้ออกเรือนเลย!”

เซียวฉางซานจ้องตาเขาแล้วเอียงคอคอดหนอย ก่อนจะพูด “ท่านจะเอาเรื่องนี้ไปป่าวประกาศ... ให้คนอื่นรู้ว่าท่านถูกข้าขึ้นใจนะหรือ”

“อุ๊ป!” หานเฮยเสอคอดแข็ง ลั่นจุกปาก

“ข้าไม่ใช่คนที่นี่ ข้าไม่ถือเรื่องนั้น ว่าแต่ท่านเถอะ ยืนแก้ผ้ายั่ววนข้าอยู่ได้ เมื่อคืนหกรอบไม่หนาใจหรือไร”

“เจ้า!” หานเฮยเสอก้มลงมองเห็นร่างกายตนเองเปลือยเปล่าก็กระโดดขึ้นไปบนเตียงแล้วเอาผ้าห่มคลุมตัวไว้เหมือนเดิม เซียวฉางซานมองการกระทำของเขาด้วยสายตาขบขันปนหมั่นไส้

“ข้าขอให้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะเจอกัน สำหรับสตรีที่นกระหายเช่นเจ้า ซาตินทั้งชาติขออย่าให้ได้เจอกันอีก!” หานเฮยเสอเคঁลั่นเสียงข่ม เซียวฉางซานค่อยๆ สืบเท้าเข้าไปใกล้เขา หานเฮยเสอขยับตัวอย่างระแວะระวัง

“เจ้า... อย่าเข้ามานะ!”

เซียวฉางซานไม่สนใจหานเฮยเสอ นางเอื้อมมือไปจับท้ายทอยของเขาไว้ก่อนจะประทับจูบแนบแน่น “ข้าจะเก็บเรื่องราวระหว่างเราเอาไว้ในใจตลอดกาล ทุกสัมผัส ทุกรอยจูบ... และทุกๆ เสียงครวญครางของท่าน ข้าจะไม่มีวันลืม”

หานเฮยเสอหน้าแดงก่ำ ภายรู้สึกลึกลับซ่านเมื่อได้ยินคำพูดของนางราวกับว่านั่นจะเป็นคำสัญญาผูกพันอะไรสักอย่าง พอได้สติหานเฮยเสอก็ตีหน้ายักษ์เหมือนเดิม เขาสะบัดมือของนางออกและรีบใช้วิชาตัวเบาสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เมื่อเสร็จแล้วหานเฮยเสอก็พุ่งตัวออกไปยืนริมหน้าต่าง เขาหันกลับมามองนางด้วยสายตาอาฆาต ก่อนจะเห็นกายหายไปอย่างรวดเร็ว

เซียวฉางซานมองเตียงนอนที่ยับยู่ยี่ สายตาแปรเปลี่ยนจากยั่วเย้าวาววับเป็นสายตาเย็นชาเรียบเฉย นางยกขวดยาสี่เขียวขวดเล็กขึ้นมามอง “ยาสูตรนี้ของท่านปู่ได้ผลดีเกินคาดจริงๆ”

ทางด้านห้องใต้ที่เพิ่งกลับเข้าวังมาก็เข้าหน้าใครไม่ติด ไม่ว่าจะเป็

เหล่าขุนนาง พระสนม องค์รักษ์ นางกำนัล หรือแม้แต่ผู้ท่งกง ต่างก็โดนกัน ถ้วนหน้า ชั้นที่เฒ่าผู้นำสงสารได้แต่เดินคอตกลงไปวนมาอยู่หน้าอุทยานส่วน พระองค์ ทูก็ฟังเสียงโครมครามที่อยู่ด้านในด้วยหัวใจอันฟกซ้ำ

อุทยานเอ๋ย ดอกไม้ต้นไม้อะไร ที่เขาเฝ้าถนอมมาตลอดหลายปี... หหมด... หหมดกัน

ชั้นที่เฒ่าเข้าแทบทรุดเมื่อได้ยินเสียงของแตกดังพลั้ง! รู้ทันทีว่านั้น คงจะเป็นเสียงกระถางนิลล้ำค่าจากแคว้นเพยที่มีขึ้นเดียวในแผ่นดิน ชายผ้า สีแดงสดใสที่สละบัดผ่านหางตาทำให้ผู้ท่งกงหันไปมอง เมื่อเห็นว่าเป็นใคร ผู้ท่งกงก็แทบจะก้มกราบกับพื้น

“ถวายพระพรหลันชูเพย”

หลันชูเพยในฉลองพระองค์สีแดงพยับหน้าน้อยๆ ให้แก่ผู้ท่งกง ใบหน้า ดงามอ่อนโยนชะเง้อมองเข้าไปในอุทยานส่วนพระองค์ด้วยความเป็นห่วงคน ด้านใน

“เกิดเรื่องอันใดขึ้น เหตุใดฝ่าบาทถึงได้พิโรธเช่นนั้น” เสียงหวานเอ่ย ถาม ผู้ท่งกงได้แต่ส่ายหน้า

“ไม่มีผู้ใดรู้เลยพะย่ะค่ะ ฝ่าบาททรงหายไปในช่วงก่อน พอเสด็จกลับ มากก็ตรงดิ่งเข้าไปในอุทยานส่วนพระองค์แล้วก็ทำลายข้าวของ หากใครเข้าไป ขวาง ถ้าไม่โดนด่าก็ต้องโดนดาบ” ผู้ท่งกงตอบอย่างหนักใจ

หลันชูเพยขมวดคิ้ว ถึงแม้ว่าห้องใต้หามเฮยเสวจะขึ้นชื่อเรื่องความ โหดเหี้ยมเลือดเย็น แต่พระองค์ก็ไม่ใช่คนอารมณ์ร้อนหรือชอบเอะอะโวยวาย ตรงกันข้าม พระองค์นิ่งเงียบและมีเหตุผล ไม่ว่าจะไรก็ตามที่ทำให้พระองค์ ทรงระเบิดพระอารมณ์เช่นนี้ได้ คงจะต้องเป็นเรื่องที่หนักหนาสาหัสมาก

“ผู้ท่งกงไปพักผ่อนเถิด ฝ่าบาทไม่โปรดผู้ที่จู้จี้จุกจิก ขึ้นเข้าไปยุ่งใน ตอนนี้รังแต่จะทำให้พิโรธมากขึ้น ไว้ข้าจะไปทำขนมมาถวายพระองค์ในตอน บ่าย น่าจะทำให้พระองค์พระทัยเย็นลงได้บ้าง ส่วนตอนนี้สั่งห้ามอย่าให้ใคร

เข้าไปรบกวนฝ่าบาทเด็ดขาด” นางตรัสอย่างรู้พระทัยพระสวามี

หูกงกค้อมค่านับอย่างซาบซึ้ง ดูทำในวังหลวงคงจะมีแต่หลั่นชูเฟย
ผู้นี้กระมัง ที่รู้พระทัยฮ่องเต้มากที่สุด ชั้นที่แผ่าริบไปจัดการตามที่ได้รับคำสั่ง
ทันที ปล่อยให้ฮ่องเต้ผู้เฒ่ากลัวเกรงทำลายข้าวของต่อไป

ส่วนทางด้านในนั้น หานเฮยเสอ ฮ่องเต้ผู้เลือดเย็นนั่งลงกับพื้นหญ้า
ในอุทยาน ล้อมรอบด้วยเศษกระถาง ต้นไม้ดอกไม้และอดีตอุทยานที่เคย
สวยงาม บัดนี้เหลือเพียงซาก หานเฮยเสอนั่งทอดดอกทำหน้าตมด้วยความโกรธ
หากสังเกตอีกนิดจะเห็นว่าดวงตาสีเทาของชายหนุ่มนั้นขึ้นวงแดงน้อยๆ จะ
เกิดมาจากฝุ่นเข้าตาหรือร้องไห้ก็มีอาจทราบ ฮ่องเต้หนุ่มนอนแผ่ไปกับพื้น
คิดถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืน

เขาจำได้ว่าหลังจากที่เขาโดน เอ่อ... โดนจับขัง สตรีผู้นั้นก็จัดการลอก
คราบเขา กินเขา... และเพ็ดจี้กเขา! เขาได้แต่นอนเป็นผักเฉาอยู่บนเตียง
อ่อนเปลี้ย จะบดจะปองอะไรก็ทำไม่ได้เพราะเรียวแรงหายไปหมด ทำได้แค
นอนเป็นเบี้ยล่างให้นางกระทำซ้ำเราตามใจจนทั้งสองต่างก็สุขสมกันไปถึง
หรรอบ! เขาเหนื่อยจนแทบขาดใจ แต่สตรีมีมากผู้นั้นกลับเรียกร้องจากเขา
ไม่เลิก จนสุดท้ายเขาเหนื่อยและสลบไปเอง

สวรค์! เขาเพิ่งจะรู้ธาตุแท้ของสตรีก็ตอนนั้นเอง น่ากลัวนัก แต่ทำไม...
เหล่าสนมนางในของเขาถึงไม่เห็นเป็นแบบนางเลยละ พระสนมของเขา
ออกอ่อนน้อเลาะ อ่อนหวานงดงาม แต่นาง...

สยอง น่ากลัว น่าขนลุก...

หานเฮยเสอยอมรับว่าเซียวฉางซานเป็นสตรีที่งดงามมาก ตั้งแต่เกิดมา
เขาไม่เคยเห็นสตรีใดงดงามเท่านางมาก่อน แม้กระทั่งลู่อื่นเพยหนึ่งใน
สนมของเขาที่ลือชื่อเรื่องความงามก็ไม่อาจสู้นางได้ ความงามของเซียวฉางซาน
นั้นแปลกตาหว่ายั่ววน ทั้งสีผิว สีดวงตา และผิวพรรณ

ดูงามผิดธรรมชาติ... เหมือนนางไม่ใช่คนในโลกนี้

ถึงอย่างไรก็ตาม หานเฮยเสอก็อดคิดไม่ได้ว่าหน้าตาของเซียวฉางชาน นั้นดูคุ้นๆ เหลือเกินในความรู้สึกของเขา แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออก (ไม่เคย ใส่ใจต่างหาก) ว่าเขาไปมีความรู้สึกแบบนี้มาจากไหน หานเฮยเสอเหม่อมอง ก้อนเมฆบนท้องฟ้า พลางนึกถึงสตรีที่เขาทิ้งไว้ที่โรงเตี๊ยม...

ป่านี่นางจะเป็นอย่างไรบ้างหนอ

ยังไม่ได้จ่ายเงินเลยด้วย...

เดี๋ยวนะ!

แล้วเขาจะไปคิดถึงนางทำไมกัน!

นางมอมเมาเขาด้วยความงาม เสน่ห์และรสจืด ทำให้เขาเคลิบเคลิ้มไป กับความสุขสมที่เขาไม่ได้เต็มใจ ปั่นหัวเขารวกับเขาเป็นของเล่น นี่หากไม่ใช่ เพราะกลัวเรื่องจะบานปลายละก็ เขาคงประกาศราชโองการประหารนางแล้ว เขาคือหานเฮยเสอ ฮองเต้แห่งแคว้นหาน ผู้ที่ได้ชื่อว่าโหดเหี้ยมเลือดเย็นที่สุด เซียวฉาง! แล้วนางล่ะเป็นใคร ถึงได้อาญาญาเข้ามาข่มขืนเขา!

‘แล้วทำไมเจ้าถึงไม่สั่งประหารนางเสียล่ะ’

‘บ้าสิ! ทำเช่นนั้นคนอื่นก็รู้หมด!’

‘แต่นางข่มเหงเจ้านะ เจ้าคือฮองเต้!’

‘แล้วจะทำอย่างไรดีล่ะ’

‘แก้แค้นเลยสิ...’

‘แต่นางน่ารักล้นเหลือ ไม่เอาหรอก ประเดี๋ยวนางก็ได้รังแกข้าอีก...’

‘แล้วจะเอาเช่นไร’

‘ฟังกลบเรื่องนี้ไว้! อย่าให้ใครหรือตัวอะไรรู้เด็ดขาด ซาตินี้ข้าคงไม่ต้อง เจอกับนางอีก!’

หลังจากตอบตีกับความคิดตนเองเสร็จ หานเฮยเสอก็ยืนตัวลุกขึ้นยืน บัดเลื้อผ้าไปมา โจรพาลงมปรมาณแล้วพูดผ่านเส้นเสียงปรมาณ “ชื่อหลิง รับคำสั่ง...” เขาวิ่งจวนจะถึงประตูออกจากรั้วมีดมาคุกเข่าลงตรงหน้าหานเฮยเสอ ฮองเต้หนุ่มมองพวกเขาด้วยสายตาเรียบนิ่งเย็นชา “สตรีลึกลับชื่อเซียวฉางชาน

พบครั้งสุดท้ายที่โรงเตี๊ยมเทียมนสวรรค์ สืบทุกอย่างที่เกี่ยวกับนาง คอยสะกดรอยตามนางไว้ด้วย”

เงาร่างทั้งสี่หายวับไปหลังจากที่เขาพูดจบ แม้ว่าหานเฮยเสอจะไม่อยากข้องเกี่ยวกับนางอีก แต่สัญชาตญาณของความเป็นฮ่องเต้ผู้ครองแคว้นกับอกเขาว่าสตรีผู้นั้นไม่ธรรมดา เขาจำเป็นต้องรู้เรื่องของนางให้มากกว่าชื่อ เพราะจากที่เขาดู นางนับว่าอันตรายอย่างมาก หานเฮยเสอถือว่าเป็นผู้เยี่ยมยุทธ์คนหนึ่งในแผ่นดิน การทำให้เขาหมดสภาพยับเยินไม่ใช่เรื่องທີ່ใครก็ทำได้ แค่นางสามารถทำให้เขาชนลุกได้เพียงแค่มองก็แย่แล้ว แต่นั่นนางสามารถจับเขา... กินได้ (กัดฟัน) หากว่านางเกิดเป็นศัตรูหรือสายลับขึ้นมา จะเป็นอันตรายต่อส่วนรวมในอนาคต

“ฮึ! เชี่ยวฉางซาน สตรีมันมาก...”

“ทุกๆ เสียงครวญครางของท่าน ข้าจะไม่มีวันลืม...”

“บ้าจริง! ข้าจะไปคิดถึงนางทำไมเนี่ย!” หานเฮยเสอพูดอย่างหัวเสีย ฮ่องเต้หนุ่มมองไปยังดอกไม้ที่ (เหลือ) อยู่ในอุทยานลักพัก ก็พบว่านิ้วมือของตัวเองกำลังลู่อยู่ที่ริมฝีปากของตน เขารีบเอามือลง หันซ้ายหันขวาไปเห็นกระถางต้นไม้สภาพสมบูรณ์ที่อยู่ใกล้ๆ ก็จับมาทุบทันที

เพลิง!

หานเฮยเสอมองกระถางต้นไม้แตกเป็นชิ้นๆ อย่างสะใจ เขาหัวเราะในลำคอก่อนจะหมุนตัวกลับ แต่เสียงดังกึกที่สะโปกก็ทำให้เขาหน้าเหย หานเฮยเสอกุมสะโปกเอาไว้แล้วทำตัวอ “โอ้ย... สะโปกคราก”

เชียวฉางซานกึ่งนั่งกึ่งนอนหลับตาฟุ้งอยู่บนท้องของเสี่ยวหลงที่กำลังนอนหลับอูตุท่ามกลางป่าไม้สงบร่มรื่น นางคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้ ทำไมนางถึงได้กล้าทำกับเขาแบบนั้น ปกติแล้วนางไม่ใช่ผู้หญิงที่ใจง่าย อย่างว่าแต่เจอใครแคว้นเดียวแล้วจะสนิทสนมถึงกับยกตัวให้ ซาติที่แล้วนางไม่มีแฟนด้วยซ้ำ เอาแต่ทำงานกับเทียว หรือไม่ก็เรียน แต่กับเขา... นางรู้ลึกกว่าตัวเอง

คุ้นเคยกับเขามาก เหมือนรู้จักกันมานานแสนนานแล้ว

เหมือนกับเคยอยู่เคียงกันมาก่อน

เชียวฉางซานนึกถึงกิริยาไร้เดียงสาของหานเฮยเสือกก็อมยิ้ม ดูภายนอกก็องอาจดีแท้ แต่ใครจะคิดว่าภายในน่ารังเกียจเพียงนั้น เมื่อคืนนางหนักมือไปหน่อย หวังว่าเขาคงจะไม่บอบช้ำมากนัก นางคิดพร้อมกับแวตาทาที่ฉวยเววอ่อนโยน

กรร!

เสียงคำรามของเสี่ยวหลงทำให้นางหันไปมองอย่างสงสัย เสี่ยวหลงกำลังเงยหน้าขึ้นมองที่สูง แยกเขี้ยวและส่งเสียงขู่ นางมองตามมัน ในขณะที่เสียวฉางซานสังเกตหาความผิดปกติอยู่นั้น พลันก็มีเงาร่างของอะไรบางอย่างเคลื่อนไหวไปมาบนต้นไม้อย่างรวดเร็ว นางเห็นประกายไฟเลบออกมาเป็นบางครั้ง เสียวฉางซานลุกขึ้นยืนมองด้วยความสงสัย

ไม่กี่นาที เงาร่างพวกนั้นก็ย้ายจากบนต้นไม้มาอยู่บนพื้นดินรอบตัวนาง เสี่ยวหลงยืนขึ้นและตัวตึงยาวๆ มาโอบรอบตัวนางแล้วรัดนางไปติดกับตัวมันอย่างปกป้อง เสียงซู่ๆ เหมือนเหล็กกระทบกันทำให้เสียวฉางซานยิ่งสงสัยหนักขึ้น เมื่อความเร็วของเงาพวกนั้นตกลง เสียวฉางซานจึงรู้ว่าเงาพวกนั้นแท้จริงแล้วเป็นคนสองกลุ่มกำลังต่อสู้กัน เสียวฉางซานไม่กล้าขยับตัวหรือแม้แต่ส่งเสียง เพราะกลัวว่าเป้าหมายการต่อสู้จะเปลี่ยนมาเป็นตนเอง

ประมาณหนึ่งเคี้ยวผ่านไป คนสองกลุ่มนั้นยังสู้กันไม่เลิก เสียวฉางซานกับเสี่ยวหลงที่ยืนระวังตัวมานานก็เริ่มเมื่อย ทั้งสองจึงนั่งลงเหมือนเดิมและปล่อยให้พวกนั้นสู้กันต่อไป อย่างไรก็ตามไม่ใช่เรื่องของนางอยู่แล้ว เสียวฉางซานหลับตาลงผ่อนคลายกล้ามเนื้อ การออกแรงเมื่อคืนกินพลังนางไปมาก

ในที่สุดก็ดูเหมือนจะมีฝ่ายหนึ่งที่เพลียพลังและพากันล่าถอยจากไปอย่างรวดเร็ว ส่วนฝ่ายชนะนั้นยังอยู่ที่เดิม เสียวฉางซานเปิดเปลือกตาขึ้นเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ๆ นางเห็นว่าผู้ชายสองคนกำลังยืนมองนางอยู่ห่างประมาณหนึ่งจั้ง คนหนึ่งเป็นชายร่างสูงผิวดำใบหน้าหล่อเหลา

เจียบคม ทำทางเหมือนคนเฝ้ากวีชา สวมชุดขาวยู่ทึ่คล้องตัวสีเทาน้ำเงิน ส่วนอีกคนเป็นชายใบหน้าหล่อเหลาอ่อนโยน สวมชุดกรุยกรายสีม่วงอ่อน ในอ้อมแขนกอดพิณอยู่คันหนึ่ง ทำทางเหมือนบัณฑิต ดูแล้วพวกเขาไม่ได้มีจิตคิดร้ายต่อนางจึงไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกไป นางยังนั่งฟังเสียวหลงอยู่เช่นเดิม

ทั้งสามต่างนั่งเงียบไม่มีใครส่งเสียง จนชายที่ถือพิณอยู่รู้สึกประหม่า ขยับตัวหยุดหยิก ชายผู้สวมชุดจอมยุทธ์นั้นกำลังสำรวจสตรีตรงหน้าอย่างพิถีพิถัน เขาไม่กล้าเข้าไปใกล้นางมากกว่านี้ เพราะพวกเขาถูกสุนัขประหลาดตัวโตผิดธรรมชาติตัวนั้นจ้องเขม็งอยู่ ดูเหมือนนางจะรู้สึกถึงความเกร็งของพวกเขาได้จึงหันมามอง ชายทั้งสองสบตาสีอำพันทองคู่นั้นอยู่สักพัก ก่อนจะไ้ย้หน้าเสียงเรียบเย็นเอ่ยถาม

“ท่านปู่ส่งมาหรือ”

ทั้งสองนั่งค้างแล้วหันไปมองหน้ากันอย่างแปลกใจ คนตัวสูงเอ่ยถามนาง “ท่านรู้ได้อย่างไร”

“แสดงว่าจริง”

“ผู้อาวุโสเขียวส่งเราสองคนมาคุ้มกันท่าน...” ชายผู้ถือพิณพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน ก่อนจะทำหน้าปะแล่ม “อย่างลับๆ”

“ซึ่งตอนนี้มันไม่ลับอีกต่อไปแล้ว ข้าชื่อฮวาหย่งเล่อ ส่วนนี่น้องชายของข้า ฮวาเฟยฉิน” ชายตัวสูงกล่าวแนะนำ “ส่วนท่านคงจะเป็นเขียวฉางซาน หลานสาวของผู้อาวุโสเขียว”

“รู้ได้อย่างไรว่าเป็นข้า” เขียวฉางซานถาม เพราะนางต้องการหลอกถามว่าเขียวฮ่วยเหมินเล่าอะไรเกี่ยวกับตัวนางให้พวกเขาฟังบ้าง

“ผู้อาวุโสเขียวบอกว่าให้ตามหาหญิงสาวหน้าตางดงามที่มีเรือนผมสีไม้จื่อเถิง ตาสีอำพันทอง ผิดจากคนในดินแดนนี้ เพราะท่านคือหลานสาวของผู้อาวุโส ผู้อาวุโสเขียวสั่งให้เราตามคุ้มครองท่าน และคอยอำนวยความสะดวกให้อย่างลับๆ” สิ่งที่ฮวาหย่งเล่อบอกเขียวฉางซานไม่ใช่ทั้งหมดที่พวกเขาได้

รับคำสั่งมา คำสั่งลับๆ ของทั้งสองอีกอย่างหนึ่งคือพยายามกันไม่ให้คนในราชสำนักของแคว้นทานตามรั้งความนางอย่างเด็ดขาด ถ้ามีสิ่งใดเกิดขึ้นพวกเขาทั้งสองก็ต้องติดตามนางเข้าวังไปด้วย และหากมีใครก็ตามที่มีจิตปองร้ายเชียวฉางซาน เชียวฮ่วยเหมินอนุญาตให้สังหารได้ทันที ถึงทั้งสองจะสงสัยในคำสั่งที่ตนได้รับ แต่ก็ไม่ได้โต้เถียงหรือตั้งข้อสงสัยใดๆ กับชายชรา

“นั่นก็ดี... ข้ามีเรื่องสงสัยมากมายที่อยากจะรู้อยู่พอดี” เชียวฉางซานลุกขึ้นยืน

“กลับพรรค!”